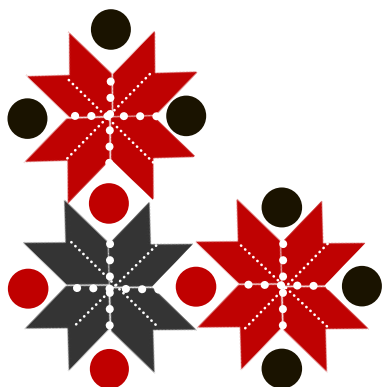

ДНІПРОВСЬКИЙ
ГУМАНІТАРНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ

Листи в майбутню Україну

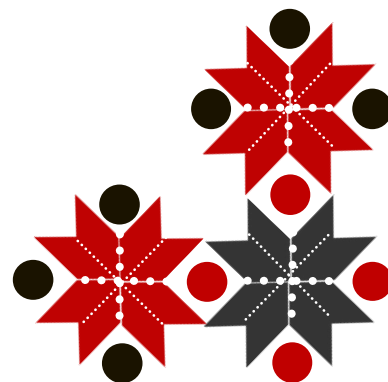

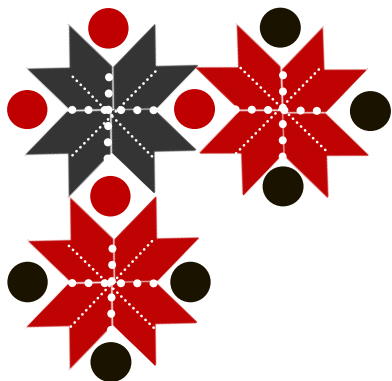
ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ПРИВАТНИЙ ЗАКЛАД
«ДНІПРОВСЬКИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»

Листи в майбутню Україну

Матеріали конкурсу есе

Дніпро,
2025

**ДНІПРОВСЬКИЙ
ГУМАНІТАРНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ**

УДК 172.15

Листи в майбутню Україну: матер. конкурсу есе (Дніпро, 1-16 трав. 2025 р.).
Дніпро : ВМПЗ «Дніпровський гуманітарний університет», 2025. с. 131.

Збірка містить матеріали конкурсу есе «Листи в майбутню Україну» (16.05.2025). У конкурсі взяли участь здобувачі освіти закладів середньої та вищої освіти України.

Матеріали конкурсу надруковані в авторській редакції.

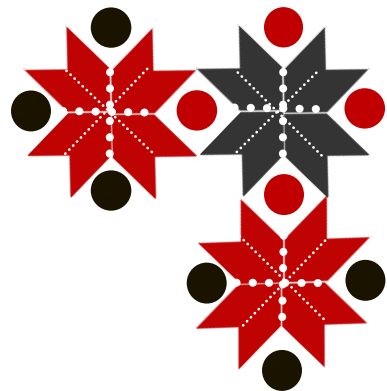
Редакційна колегія:

канд. юрид. наук, доц. **Тетяна ЛЕЖНЄВА** (голова); канд. юрид. наук, доц.
Станіслав ЧЕРНОП'ЯТОВ (заст. голови); **Андрій МІРОШНИК** (секретар); док. ек.
наук, проф. **Ігор САЗОНЕЦЬ**; канд. філол. наук, доц. **Тетяна КРАШЕНІННІКОВА**;
канд. юрид. наук **Сергій ДУБОВ**; канд. психол. наук **Галина ПАНФІЛОВА**;
Анастасія КОЗАЧОК голова студентської ради

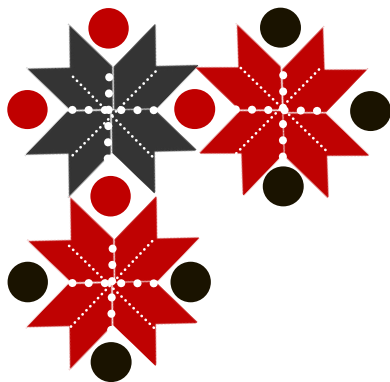
© ВМПЗ ДГУ, 2025

© Автори, 2025

ЗМІСТ

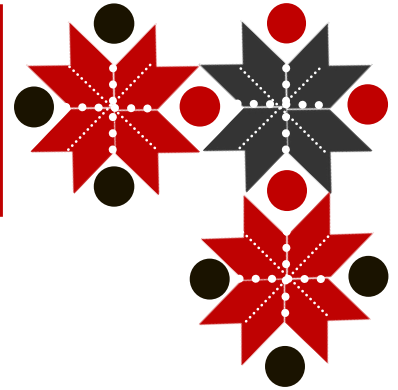
Дуняшева Юліана	10	Харченко Кирило	28
Босих Дар'я	12	Кордулян Валерія	30
Шелест Анастасія ...	14	Клищенко Софія	32
Бабенко Крістіна	17	Завгородня Екатерина	33
Башмакова Елизавета	18	Захаренко Софія	35
Богутенко Микита ...	20	Старосвіт Богдан ...	38
Іванцова Анна	21	Госало Аріна	39
Синиця Марія	22	Колібабчук Елизавета	40
Степанова Марина ...	24	Тітова Анастасія	41
Барабаш Анастасія ...	26	Фоменко Марія	44

ЗМІСТ

Тарасова Анастасія... 46	Ткаченко Анастасія... 68
Кравець Софія 48	Іванюк Альбіна 70
Бабенко Дар'я 50	Мєсяцева Катєрина ... 73
Марков Артем 52	Музика Анна 75
Власенко Юлія 56	Портретний Олександр 78
Бабенко Софія 58	Орєхова Валєрія 79
Мєденець Вероніка 60	Любімова Вероніка..... 80
Недоріка Єлізавета ... 62	Лопатниченко Юлія... 82
Рижик Вікторія 64	Апанасенко Артем ... 84
Крауз Єгор 67	Очкур Валєрія 86

ЗМІСТ

Заїка Кіра	88	Твердохліб Роман	112
Лункіна Ксенія	90	Сюсюрченко Роман.....	115
Антонюк Софія	92	Візніченко Софія	116
Савран Марія	94	Пономаренко Влада...	119
Кобиринка Соломія..	96	Собко Марія	121
Король Кіра	98	Зеленська Аріана	123
Ольгашко Іван	100	Борзова Лариса	124
Тьошина Лідія	102	Рибка Вероніка	126
Бандурка Дар'я	105	Гега Валерія	128
Нюхнін Валерія	108		

Шановний читачу!

Нам випала доля жити в буремні часи. Щодня ми стаємо свідками історичних подій, на наших очах пишеться історія.

Хтось від початку повномасштабного вторгнення пише коротенькі розповіді про день, що минув, залишаючи у щоденнику власні думки про його трагічні події та радісні хвилини. Хтось фільмує побачене і назбирав вже терабайти відео про кожний з цих днів, коли українська земля здригається від вибухів, а український народ виборює право на життя. А хтось, не випускаючи з рук фотокамери, щодня фотографує навколишній світ, рідні домівки та обличчя звичайних українців, які незламні у своїй вірі в перемогу та сильну, заможну й квітучу Україну. Якою вона обов'язково стане, бо сьогодні ми щомиті та щохвилини вкладаємо всі сили в боротьбу задля неї – майбутньої України!

І кожне повідомлення, кожне відео, кожне фото, що ми збережемо, розкаже наступним поколінням українців, як це було...

Дніпровський гуманітарний університет запропонував молоді написати листа в майбутню Україну про героїв сьогодення, про наші донати та допомогу, про біль втрати та віру у перемогу, мрії, сподівання та щоденні справи, що, як цеглинки, будують фундамент квітучої та сильної майбутньої України.

*Представляємо Вашій увазі збірку найкращих
есе, що були надіслані на конкурс, адже саме ми
з Вами маємо пам'ятати та розповісти
нашим нащадкам про ці події, щоб ніхто і
ніколи не забув і не був забутий!*

Україно, вітаю, прийми моє послання в майбуття!

Я вірю, що мій лист долетить до тебе, то ж ділюся з тобою думками про себе і свій час. Я Юліана, цікава і допитлива дівчина, мрійлива, романтична, ціную в людях чесність, справедливість, живий розум та добро. Звичайно, що я мрію бути щасливою, але як пов'язати свої мрії з тобою, сьогоднішньою Україною, яка вже четвертий рік несе тягар війни, яка омивається кров'ю та стогне від нестерпних ран, яка щоденно втрачає своїх найкращих дочок та синів? Ці думки мене іноді бентежать, але й швидко змінюються іншими. Мої внутрішні відчуття долають сумніви та непевність, адже маю сильну віру в тебе, моя рідна країно, переконана, що тебе не знищити, не перемогти. Україно, ти завжди будеш нашою єдиною Батьківщиною, бо тебе не вибирають, як і не вибирають своїх батьків.

Україна — це не тільки територія, а й люди, які захищають свою могутню державу, будують та вдосконалюють

Дуняшева Юліана,

*Слобожанський ліцей
Слобожанської селищної ради
Дніпровського району
Дніпропетровської області*

її. Саме через щирі серця звичайних українців, простого люду, через відстоювання нами свободи та незалежності нас підтримало так багато інших країн. Ми не одні в своїх високих прагненнях, на нас рівняються, нам допомагають, захоплюються нашою силою та незламністю.

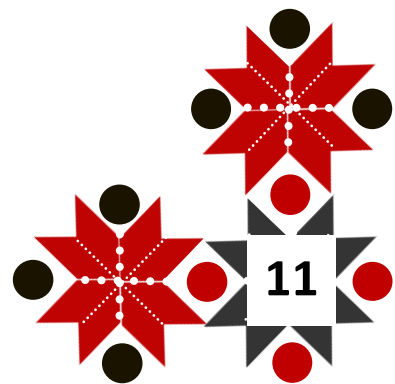
Своїм листом хочу підтримати кожного, хто палко вірить у перемогу, своєю працею наближає цей час. Всі ми згуртувалися саме заради цієї мети. Одні плетуть сітки для маскування воїнів, інші надають грошову допомогу, купують ліки, продукти, треті збирають дрони. Зусилля українців спрямовані на допомогу захисникам, на оборону країни. Життя продовжується наперекір війні й повітряним тривогам.

Ми ходимо до школи, здобуваємо
знання, прагнемо стати гідними
громадянами своєї країни. Дуже
важливими, на мою думку, є вміння мирно
і дружно жити, не ворогувати між собою,
бо наша сила в єдності, а не у площі країни
чи чисельності її громадян.

Впевнена, що майбутнє твоє,
Україно, нам, молоді, будувати, і щоб воно
було щасливим, мирним, переможним,
треба добре вчитися, всебічно розвивати
себе, формувати свої творчі здібності.
Лише розумні та працьовиті українці,
зможуть відродити країну, забезпечити її
розвиток. Серед молоді будуть ті,
що стануть вченими та зможуть відповісти
на глобальні питання людства, ті,
що прославлять Україну своїми творчими
здобутками, інші винайдуть ліки від
невиліковних хвороб, хтось навчиться
виращувати багаті урожаї
сільськогосподарських культур без
додавання нітратів. Ким би ми не стали в
дорослому житті, головне те, що ми
обов'язково відбудуємо все втрачене та
створимо безліч чогось нового.

Мрію про гармонійний державний устрій,
де немає злочинців, а всі люди добрі,
щасливі, бо змалечку отримували
батьківську любов і тепло.

Ось таким я бачу твоє майбутнє,
Україно, де панує мир, розквіт,
добробут, братерство і любов.

Наразі наша країна переживає важкі часи. Щодня ворог завдає ударів по наших територіях. Руйнуються міста і села, гинуть люди, а наші військові жертвують своїм життям аби захистити нас. Темна ніч нависла над Україною, але ми прекрасно знаємо, що навіть після найдовшої ночі настає ранок. Безумовно, ця війна закінчиться нашою перемогою. Але що ж буде далі? Яке майбутнє чекає на нашу державу?

Перш за все відбудеться масштабна відбудова того, що зруйновано. Багато країн і великих компаній бажають допомогти й інвестувати в розвиток нашої держави. Україна матиме шанс стати дуже розвиненою країною з найновітнішими технологіями, екосистемою та агробізнесом. Міста будуть повні хмарочосів і торговельних центрів, з'явиться багато нових парків. Це дійсно стане

«другим диханням» жовто-блакитної держави.

З початком війни багато наших громадян були

вимушені поїхати до інших країн заради своєї безпеки через бойові дії,

Босих Дар'я,

*Комунальний заклад «Ліцей №31»
міста Кам'янського*

але із закінченням цього жахиття, мільйони громадян повернуться до своєї батьківщини із новими навичками і знаннями, що дуже вплине на внутрішній розвиток. Також не варто забувати, що в нашій державі вже підростає нове покоління – креативне, вигадливе й дуже талановите. Ці люди бажатимуть змінювати світ навколо себе на краще. Вони знатимуть, що вони – вільні, незалежні.

Перемога України увійде в історію, як доказ незалежності і внутрішньої сили нашого народу. Україні відкриється вступ до ЄС та НАТО – вона матиме змогу стати повноправним членом Євросоюзу та одним із символів вільних Європейських народів, чим завоює повагу всіх народів світу.

**Світло завжди перемагає темряву.
Слава Україні!**

Ти живеш в моєму серці! Ти кохана та єдина!
В всьому світі й назавжди, Батьківщина! Батьківщина!
Ю. Демець

З великою гордістю та шаною звертаюся до тебе! Я пишаюся, що народилася у міцній та дуже могутній державі!

Тож ласкаво прошу до занурення у минуле!

2025 рік. Наразі панує жахлива війна. Скільки шкоди нам завдає Росія! Тож ми не знаємо, коли закінчиться це лихо, горе, материнські сльози.

Три роки болю, втрат і незламності. Три роки, які розділили наше життя на «до» і «після», залишивши тріщини не лише на будинках, а й у наших серцях. Ми навчилися відрізняти відлуння вибухів від роботи ППО, ловити кожне «Відбій повітряної тривоги», ніби ковток свіжого повітря. Ми стали сильнішими - хоч ніхто з нас цього не бажав. Кожен із нас пережив

втрати. Війна забрала домівки та відчуття безпеки.

А хтось залишився серед руїн не тільки міст, але й власного серця, назавжди втративши

Шелест Анастасія,

Слобожанський ліцей № 1

найрідніших. Кожного дня сирени, вибухи, але як країна, ти є прикладом справжньої боротьби, сили духу та незламності! Ти продовжуєш триматися та не здаватися, адже сильна!

А тепер хочу поділитися сімейною історією. Я маю невеличку родину: я, сестричка, мама, дідусь, бабуся і родина мого дядька.

Мама, така ніжна і тендітна, несе військову службу, служить українському народові, обороняє державу. Дядько Руслан, який з перших днів повномасштабного вторгнення захищає тебе, має звання Героя України, був у найгарячіших точках, отримав дві контузії, мав важкі поранення, і коли отримав третє поранення, його обличчя в лікарні Мечникова збирали по

шматтям. Була тяжка реабілітація, але він продовжив служити, і зараз обороняє наше небо в моєму місті! Упродовж цього складного часу ми стільки з родиною пережили, що я не знаю, де ті сили беруться триматися далі! Було стільки страхів, страждань, випробувань, але живемо попри все! Я дуже вражена і пишаюся своїми рідними, які не злякалися війни, не поїхали за кордон перечекати важкі часи, не розгубилися, а стали боронити від ворога Україну-неньку.

Не можу не сказати і про те, що мене ще хвилює і бентежить. На жаль, в моїй країні дуже багато українців, які розмовляють ворожою мовою і не поважають українську культуру. Слід їм нагадати слова українського письменника В. Сосюри: «Мова – це душа народу, а народ без мови – не народ». Я вважаю: хто не любить рідну мову, той зневажає себе. Рідна мова завжди торкається нашого серця, це ключ до духовної свободи, а мова ворога тільки

послаблює солов'їне та квітуче мовлення. Пишаюся тим, що нашу мову навіть вивчають в різних куточках світу та залюбки співають наші українські пісні.. Це надзвичайно надихає і викликає гордість.

Україно моя! Я вірю: на тебе чекає гарне майбутнє! Наприклад, ти зможеш потрапити до Євросоюзу, станеш всемогутньою, всесильною завдяки тому, що багато людей будуть підтримувати українську націю, відбудують зруйновані міста, села після жаданої перемоги. Я мрію побачити тебе в майбутньому сильною, об'єднаною, процвітаючою. Країною, де кожен громадянин почуватиметься захищеним і впевненим у завтрашньому дні. Де діти сміються на чистих вулицях, а в повітрі відчувається запах спокою та безпеки.

Де творчість, наука та культура
розквітають на повну силу, надихаючи
весь світ. Залишайся світлом для тих, хто
зблукав, та силою для тих, хто
зневірівся. Нехай ніколи не зникає твоя
пісня, а твоє серце б'ється в унісон з
мріями своїх людей. Нехай кожне твоє
свято буде наповнене радістю, а кожен
ранок – миром і надією. Ти – земля
талановитих людей, де народжуються
генії науки, мистецтва та спорту. Ти –
країна мрійників, які не бояться кидати
виклики світові. Твої люди знають ціну
свободі, бо виборювали її століттями. І я
вірю, що ти не лише вистоїш, а й здивуєш
всіх своєю незламністю. І нехай весь світ
знає: Україна – це не просто точка на
карті. Це велике серце! Нехай Росія

мовою!

Ми пишаємося тобою та твоєю
неймовірною хоробрістю!

Про таку Батьківщину можна мріяти!

Я вірю, що на тебе чекає прекрасне та
світле майбутнє!

Настане мир над головою і
довгоочікувана перемога!

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!

ВСЕ БУДЕ Україна!

нарешті зрозуміє, що вона
ніколи не доб'ється свого!

Ти багата родючістю,
традиціями,
культурою,
збагаченою та
прекрасною

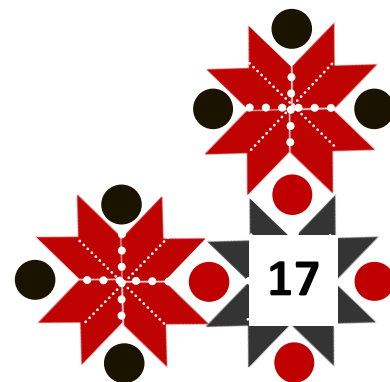
Бабенко Крістіна,

*Слобожанський ліцей Слобожанської
селищної ради Дніпровського району
Дніпропетровської області*

Чи знайоме вам слово «війна»? Це те, що змусило забути про мирне життя. Багатьох змусило покинути свій затишний дім. Хочу наголосити, що зараз ми маємо змогу жити, отримувати освіту, працювати, і це все ми робимо заради Героїв, які нас захищають. Ми повинні бути вдячні нашим Захисникам, які віддають своє життя за те, щоб люди зараз могли жити. Багато людей, на жаль, не усвідомлюють це. Ми теж можемо допомагати, наприклад, задонатити. Так ми можемо допомогти ЗСУ та будемо разом йти до нашої мрії, а саме – до Миру. Чому саме Миру? Тому що у війні немає переможців та переможених. Постраждають завжди дві сторони! Здебільшого жадібність людей і призводить до війн та конфліктів. Тому,

на мою думку: “Ми можемо разом йти до нашої мрії”.

Я вірю, невдовзі вона збудеться!

Я вірю в мирне майбутнє моєї України.
Колись ми прокинемось і не почуємо
сирен, ми видалимо наші додатки
«Тривога». Українці знову вчитимуться
жити під мирним небом у незалежній
Україні, знову будуть радіти життю.

Але з нами назавжди залишиться
пам'ять та шана до загиблих Захисників та
Захисниць, цивільного населення, яке
було знищено від ракет та шахедів у цій
кривавій та нечесній війні. Довгий час про
неї будуть нагадувати зруйновані будинки
та стерті з лиця країни міста, а ще
звільнені окуповані території.

Наше життя ніколи не стане, таким
яким було раніше, але ми повинні
зробити його прекрасним. Людей, які
захищали нашу країну ми не забудемо, як

і те, що наробила на наші
землі жорстока росія.

Пам'ятатиму, як в один

день обірвалося

щасливе та

мирне

дитинство, але і

Башмакова Єлизавета,

*Слобожанський ліцей Слобожанської
селищної ради Дніпровського району
Дніпропетровської області*

не забуду, коли ми гуртувались всією
країною, донатили, та рятували один
одного.

На мою Україну в майбутньому чекає
гарна доля, бо ми нація, яка відстоювала
свою свободу століттями і цього разу на
нас теж чекає перемога!

*Я знаю чим закінчиться війна
знайомими словами побратима:*

*«Я вижив через Божі лиш дива!
Надія, Віра і Любов – жива!»*

Лука, військовослужбовець ЗСУ

Наше сьогодніня – це світ сповнений викликів і роздратувань, кожна людина має своїх рідних героїв. В Україні є багато героїв і героїнь – військові, медики, волонтери, рятувальники, всі, хто щоденно стоять на сторожі миру, життя та свободи. Це не просто люди в уніформі – це фермери, автомеханіки, будівельники, які покинули свою справу і стали на захист нашої країни. Це герої сьогодніня! Вони ті, хто не чекають подяки або нагороди – вони просто діють. Людина, яка раніше працювала на СТО тепер рятує поранених, а фермер, який раніше працював на тракторі – підвозить боєприпаси.

Ми не повинні бути байдужими до героїв сьогодніня. Вони надихають, дають силу триматися і йти вперед. Їхня мужність та відвага – це приклад для наслідування.

Богутенко Микита,

*Слобожанський ліцей Слобожанської
селищної ради Дніпровського району
Дніпропетровської області*

Завдяки їм ми віримо в перемогу, у
світле майбутнє та в силу єдності
українського народу.

Іванцова Анна,

*Слобожанський ліцей Слобожанської
селищної ради Дніпровського району
Дніпропетровської області*

Привіт, моя дорога Україно!

Я пишу тобі з 2025 року. Зараз у нас не дуже легкий час. У країні йде війна, але всі ми дуже стараємося, щоб вона закінчилась і щоб ти, Україно, була щасливою, мирною і сильною.

Мої батьки допомагають нашим військовим. Ми передаємо їм їжу, одяг і теплі речі. У школі ми малюємо малюнки для солдатів і пишемо їм листи, щоб підбадьорити. Вони борються за нас, щоб ми могли ходити до школи, гуляти з друзями і жити без страху.

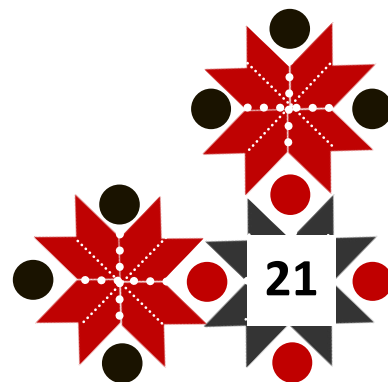
Я мрію, щоб у майбутньому всі люди жили в мирі. Щоб не було вибухів і сирен, щоб наші міста були красивими, а діти – щасливими.

Я дуже хочу побачити таку Україну:
світлу, вільну і веселу.

Знай, Україно, ми тебе дуже любимо.

**Ми робимо все можливе, щоб ти стала
ще кращою.**

Ми віримо в тебе!

Привіт майбутня Україно!

Я не знаю, якою ти стала, але дуже хочеться вірити, що ти — вільна, щаслива і сильна. Цей лист — від звичайного десятикласника, який живе у твоєму сьогоденні. Тут усе ще триває боротьба: за свободу, за гідність, за життя.

Ми звикаємо до речей, які не повинні бути нормою: сирени, новини про втрати, вимкнене світло. Та водночас ми бачимо, скільки сили в наших людях. Коли хтось допомагає волонтерам, збирає кошти для армії, вчить дітей у підвалі під обстрілами — це все любов до тебе. Не показна, не пафосна, а справжня. Я часто думаю, що буде далі. Чи повернуться ті, хто поїхав? Чи зможемо ми відбудувати зруйновані міста й села? І головне — чи навчимося

ми бути разом не тільки у біді, а й у щасті? Бо перемога — це не тільки кінець війни. Це коли в повсюди буде мир. Хочу, щоб у

Синиця Марія,

Комунальний заклад освіти "Міський юридичний ліцей наукового спрямування при Університеті митної справи та фінансів" Дніпровської міської ради

майбутньому в Україні було безпечно. Щоб діти не знали, що таке війна. Щоб у кожному селі була хороша школа, лікарня, бібліотека. Щоб влада відповідала перед народом, а не гралася в обіцянки. Щоб поважали вчителів, лікарів, військових, фермерів, учених — усіх, хто чесно працює.

Я мрію, щоб ми не копіювали чужі моделі, а створювали свої — українські. Щоб світ дивився на нас із захопленням не лише через нашу стійкість, а й через наші ідеї, культуру, досягнення. Щоб ми не тільки виживали, а по-справжньому жили.

Знаєш, Україно, ми тебе часто критикуємо. За дороги, за політиків, за несправедливість. Але правда в тому, що ми просто хочемо бачити тебе кращою.

Бо ти — наша. Бо ти — єдина.

Я не знаю, ким я стану в майбутньому.

Але точно знаю одне: я хочу бути частиною твоєї історії. Хочу вчитися, працювати, творити — тут, вдома. У країні, яку любиш не лише за мову й прапор, а за людей, які живуть у ній із гідністю.

Мені важко уявити, що чекає нас попереду. Але я впевнений: якою буде Україна завтра — залежить від того, як ми діємо сьогодні. Не лише великі рішення творять історію, а й дрібні щоденні вчинки — коли не мовчиш, коли допомагаєш, коли не проходиш повз.

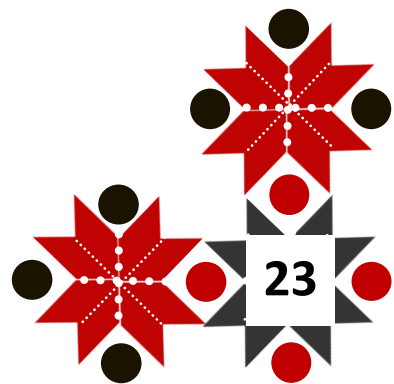
Майбутнє не приходить саме — його формують звичайні люди. Можливо, хтось із нас відкриє власну справу, побудує міст, напише пісню, винайде ліки, посадить парк. Але головне — залишитися небайдужим. Адже саме так народжується сильна держава.

Я не знаю, де буду через десять чи двадцять років. Але точно знаю, що хочу жити в Україні, якою можу пишатися.

І для цього маю починати з себе — вже зараз: бути чесним, старанним, відповідальним.

Цей лист — не звернення до влади, не мрія на папері. Це нагадування: кожен із нас — частинка великої справи. І якщо ми не здамося, якщо збережемо людяність, — усе вийде. І тоді Україна майбутнього буде не просто назвою на карті. Вона буде домом. Надійним, затишним, справедливим.

З повагою,
сьогодення, учень 10 класу
2025 рік

Вітаю, Марино Володимирівно!

Ти все ще танцюєш?

Це я, дванадцятирічна дівчинка,
запитую в себе, тридцятирічної.

Мені так хочеться почути у відповідь:
«Так!»

На жаль, ніхто з нас не може
передбачити майбутнє.

Сьогодні всі українці вірять, що війна
скоро закінчиться. І я також, бо надія
помирає останньою (і бо ми
переможемо!).

У майбутньому я хочу, щоб тато
повернувся додому й більше не чув: "По
курсу ще 15 шахідів, готуйтеся!" І я щоб
більше не чула свисту ракет. Та й саме
слово "ракета" щоб знову, як в дитинстві,
асоціювалося з космосом, а не з війною.

Мене щодня турбує
питання: "А що буде
завтра? І чи буде те завтра
взагалі?" Заздрю
людям, що не
чули вибухів

Степанова Марина,

*Слобожанський ліцей Слобожанської
селищної ради Дніпровського району
Дніпропетровської області*

і крику: "Ховаймося!" А якщо й чули, то
тільки тоді, коли грали у «хованки».

Однак я вірю, Марино
Володимирівно, що в тебе все добре, бо
живеш ти у відбудованій, процвітаючій
Україні. Ти завжди відчуваєшся
захищеною. Ти маєш гарну сім'ю й
займаєшся улюбленою справою. Коли ти
виходиш на сцену, тобі аплодують сотні
людей і кидають до твоїх ніг квіти! А в
першому ряду сидить твій сивочолий
тато, який сьогодні, щомиті ризикуючи
своїм життям, виборює тобі омріяне
майбутнє!

Саме так і буде!

Щастя тобі, Марино Володимирівно!

З найкращими побажаннями -

Маринка

Любіть у труді, у коханні, у ботю,
як пісню, що лине зорею...
Всім серцем любіть Україну свою —
і вічні ми будемо з нею.

В. Сосюра

Три роки тому почалась
повномасштабна війна в нашому
мирному житті.

Ми з батьками прокинулись десь о
п'ятій ранку, коли ще було темно, від
гулких вибухів, іноді здавалось що деякі з
них лунають наче прямо над головою...
Вони остаточно підірвали нас з ліжка, ми
почали вибігати надвір і дивитися в небо,
яке було дуже страшним і принесло
жахіття і розруху в наше тихе та мирне
життя.

Почалось геть інше життя. Реальність
яка досі не вкладається в розумі
цивілізованих людей всього світу.

В той час ми всі трималися поруч. Деякі
друзі та родичі намагались вмовляти
батьків вивезти нас з сестрою та братом,

але ні батьки, ні ми не
хотіли цього і геть
відмовлялися, навіть не

могли
припустити
думки щоб
покинути свою

Барабаш Анастасія,

*Комунальний заклад освіти "Міський
юридичний ліцей наукового спрямування
при Університеті митної справи та
фінансів" Дніпровської міської ради*

рідну землю.

Пам'ятаю, як кожної наступної ночі
батьки прислуховувались та дивились у
вікна, чекаючи що знову будуть
постріли, вибухи ... ми починали жити у
війні...

День через день ми з батьками комусь
везли їжу, одяг, побутові речі, постіль,
рушники і таке інше постійно
намагаючись комусь допомогти, бо
розуміли краще ми будемо допомагати,
ніж нам будуть допомагати та приймати
десь далеко. В цей час багато до чого
кардинально змінилося наше
відношення.

Я і досі дуже вдячна що можу жити в
своєму домі, спати в своєму ліжку, гуляти
по своєму рідному місту...

Спочатку було дуже лячно, здавалось що це якісь жахливий сон, що от-от і я прокинувся, і все буде як раніше, але йшов день за днем, а пробудження все не було. Ми почали звикати і як би не було важко ми все одно вірили що вистоїмо та витримаємо все до кінця!

І тоді і зараз ми вчимося перемагати страх, підтримувати та об'єднуватися. Лише коли почалась війна ми зрозуміли що люди єднаючись мають величезну силу щоб перемогти. Сьогодні і в майбутньому це дуже важливо!

Я часто дивлюся на своїх молодших брата та сестру. Вони покоління, що зростає в тяжкі дні війни, але їхні очі веселі, вони мріють, радіють та сміються навіть в наш важкий час.

Всі наші діти заслуговують не тільки на мирне небо, але й на справжнє дитинство — сповнене пригод, радощів, улюблених друзів і теплих моментів. І я бачу як і мої батьки й інші дорослі роблять все, щоб таких днів у нашому

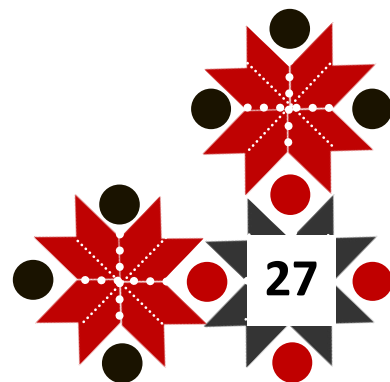
житті було більше.

Російські загарбники коли вторглися на нашу землю не думали, що зіткнуться з таким сильним і мужнім народом. Українським народом!

Я пишаюся тим, що я українка!

Всі події які трапляються з нами зараз вчать нас, що ніколи у житті не можна робити таких страшних речей, які роблять росіяни. Бо інакше, зневага, прокльони та ненависть буде поруч з нами та нашими потомками!

Слава Україна! Слава ЗСУ! Перемога буде за нами!

Шановна майбутня Україно!

Мені сімнадцять, і я пишу тобі з 2025 року — часу, коли кожен наш день — це боротьба, надія і віра в перемогу. Сьогодні ми, молодь, разом із усіма українцями будуємо фундамент твоєї квітучості, хоч і ціною неймовірних зусиль. Герої нашого часу — це не лише ті, хто зі зброєю в руках захищає нашу землю, а й волонтери, які плетуть маскувальні сітки, медики, що рятують життя, і навіть школярі, які донатять останні кишенькові на дрони. Кожен гривневий переказ — це цеглинка у твоїй міцній стіні.

Біль втрат розриває серце. Ми втрачаємо друзів, рідних, але цей біль загартовує нас. Ми вчимося цінувати

кожну мить, кожен захід сонця над Дніпром, кожну розмову з близькими. І

знаєш, іноді ми жартуємо, що навіть наші коти стали

Харченко Кирило,

Комунальний заклад освіти "Міський юридичний ліцей наукового спрямування при Університеті митної справи та фінансів" Дніпровської міської ради

волонтерами — гріють душі й нагадують, що життя триває!

Щодня ми мріємо про мир, про міста, де знову гудуть фестивалі, а не сирени. Ми сподіваємося, що ти, майбутня Україно, будеш сильною, вільною і квітучою. Ми вчимося, працюємо, любимо усе це для тебе. Кожен наш крок, кожен донат, кожен лист, як цей — це обіцянка, що ми не здамося.

Поки я пишу, за вікном чути, як сусіди сперечаються, чий борщ смачніший львівський чи полтавський. Це дрібниці, але вони нагадують: ми живі, ми разом, ми тримаємося. Ми садимо дерева, пишемо вірші, створюємо стартапи, навіть якщо завтра знову доведеться ховатися в укриття. Усе це — для тебе.

Ми віримо, що ти будеш
країною, де діти сміються
без страху, а старенькі на
лавочках згадують нашу
боротьбу з гордістю.

Тож, майбутня Україно,
бережи нашу пам'ять.
Розкажи своїм дітям про
тих, хто віддав усе, і про
тих, хто тримав тил. Нехай
вони знають, що кожен з
нас, від малого до
великого, був частиною цієї
історії. І нехай твій гімн
звучить так само гордо, як
звучить у наших серцях
сьогодні.

З любов'ю,
твій 17-річний друг із 2025
року

Привіт, майбутня Україно!

Я звертаюся до тебе з 2025 року — з часу, коли війна ще дихає поряд, коли повітря важке, мов перед грозою, і кожна сирена прорізає тишу, а небо, ніби не витримуючи болю, спалахує червоним вогнем від вибухів. Я пишу тобі з місця, де серця не просто б'ються, вони вчаться триматися, навіть тоді, коли світ навколо розсипається на уламки. Бо віра в тебе — це те, що не дає нам зламатися.

Я з Дніпра. Моє місто, як і багато інших, переживає неймовірний біль і страждання. Це нестерпно боляче бачити, як руйнуються будівлі, як втрачаються життя, як горить наше небо. Але ми не здаємося. Ми тримаємося, бо в наших

серцях, незламна сила і віра в світле майбутнє. Ми лікуємо, допомагаємо,

евакууємо, рятуємо, і водночас вчимося,

Кордулян Валерія,

Комунальний заклад освіти "Міський юридичний ліцей наукового спрямування при Університеті митної справи та фінансів" Дніпровської міської ради

працюємо, будуємо щось нове з уламків старого.

До нас у ліцей часто приїжджають військові з тренінгами. Вони показують, як тримати автомат, як правильно падати, як орієнтуватися в небезпеці. І я дивлюсь на своїх однокласників, хлопців, ще зовсім юних і всередині щось стискається. Бо я розумію: кожен із них може бути на фронті. Не в комп'ютерній грі, не в кіно, а там, де боляче, страшно, де життя — тонка нитка. І від цього розуміння мені хочеться кричати. Але я мовчу. Бо ми вже навчилися мовчки тримати біль.

Війна розчавлює багато: дитинство, плани, ілюзії. Але єдине, чого вона не змогла зламати — це наша єдність.

Ми, українці, як нервова система одного тіла. Один крик, і відгукуються всі. Хтось не спить ночами у волонтерських штабах, хтось переводить гроші, навіть якщо в кишені вже порожньо, хтось мовчки стискає руку товаришу, який втратив рідних.

Найстрашніше — це усвідомлення, що хтось із найдорожчих може опинитися там, на передовій. Батько, брат, дядько — ті, кого ти обіймала ще вчора, кого чекаєш щодня, можуть завтра стати солдатами цієї війни. Бо війна не питає, чи готова ти втратити. Вона просто забирає. Найболючіше втрачати людину не через старість, не через природний плин часу, а через кулю, уламок, вибух. Коли смерть приходить не тоді, коли мала б, вона нищить не лише тіло, а й частинку душі кожного, хто любив. Це не просто горе. Це несправедливість, яка не має пояснень. І жити з цим болем, означає щодня згадувати, за що ми боремося. За життя. За тих, кого ще можна врятувати.

У цій темряві проростає щось світле, наша культура. Пісні, поезія, картини, українське слово. Все звучить гостріше, вибуховіше ніж раніше. Бо це — крик душі. Це — ще одна зброя. І я нею пишаюся.

Майбутня Україно, я не знаю, якою саме ти будеш. Але я прошу тебе: пам'ятай. Не забувай ані облич тих, хто загинув, ані тріск уламків у стінах, ані плач, ані ніжність наших мам, які ховали нас в укриття, обіймаючи міцніше, ніж будь-коли. Не забувай нас, тих, хто живе тут і зараз, тримаючи тебе в серці, мов найдорожчу молитву. Я мрію про тебе таку, де замість сирен звучить музика, де діти бігають по парках, а не між укриттями, де кожен українець має майбутнє. І я вірю, що ти постанеш з болю, як фенікс із попелу. Сильна. Незламна. Жива.

Дорога майбутня Україно!

Пише тобі покоління 2025 року, чії серця щодня стискаються від болю втрат, але ніколи не перестають палати вірою у твою велич. Ми живемо в часи, коли кожен світанок приносить нові випробування, коли повітря пахне не лише весняними квітами, а й гірким димом руйнувань. Але саме в цьому вогні кується твоя міць, загартовується твій незламний дух. Зараз травень, і хоча весна буяє навколо, в наших серцях живе і біль втрат, і незламна віра у твою світлу долю.

Тут, де зараз лунають сирени, де кожен ранок може принести нові тривожні звістки, народжується твоє майбутнє. Ми

боремося за тебе: хтось зі зброєю в руках, хтось — словом, працюю,

допомогою.

Хтось навчає дітей,

передаючи їм

Клименко Софія,

Дніпровський науковий українсько-американський ліцей Дніпровської міської ради

знання та любов до України.

Інші лікують поранених, повертаючи їм здоров'я та надію. Кожна наша щоденна праця — це внесок у твоє майбутнє процвітання. Донатимо, волонтеримо, підтримуємо одне одного. Ми втомлені, але не зламні. Ми живемо з вірою, що все це — не даремно.

Всі мріють про тебе — мирну, світлу, квітучу Україну. Де діти сміються, де поважають працю, де пам'ятають кожного, хто наближав твоє відродження.

Ми боремося разом, пліч-о-пліч, і ця єдність — наша найсильніша зброя. Нехай у твоїх жилах, майбутня Україно, завжди тече кров цієї незламної єдності, що здатна подолати будь-які перешкоди.

До зустрічі, Україно!

Завгородня Єкатерина,

Дніпровський науковий українсько-американський ліцей Дніпровської міської ради

З давніх-давен наш народ почав писати пісню своєї історії. На жаль, вона містила і містить занадто багато сумних куплетів. Та не була це просто пісня, товстою книгою історії вона була. Кожне дитя України додавало туди свій рядок. Маленьким він був, або ж великим- не було різниці. Бо кожен рядок був розповіддю про життя окремої людини, з її сумом, радістю та подвигами. Отак і далі продовжуємо писати цю пісню.

Багато рядків написали видатні у всьому світі українські люди. Кожне написане ними слово заклиало до боротьби за волю і незалежність Батьківщини. Ці люди написали багато і для наступних поколінь, ніби ділилися вже здобутою мудрістю. Завжди була надія у рядках, бо “допоки сонце сяє,

допоки вода тече, надія є”. Просто так і писали для звичайних людей і подавали приклад нащадкам.

А тепер цю пісню пишуть і звичайні люди. Військові вкладають у свої рядки душу і тіло. Все віддають за свободу нації і не дозволяють її покорити. Та не тільки вони пишуть великі рядки. Волонтери, лікарі, рятувальники - кожна людина додає значущі рядки. Пишуть вони про допомогу людям, про тяжкі операції, про визволення людей з під уламків розбитої ракетою хатини. У цю годину кожен пише про єдність усього народу і не дає можливості нелюдам знищити надію цілої країни.

Отак і писав свої рядки відомий світу оперний співак Василь Сліпак. Здавалось би, що міг зробити обдарований сопраніст Паризької опери для України.

Але він зробив багато і запам'ятався людям не тільки співаком. З перших днів вторгнення у 2014 році він пішов на фронт. Василь не злякався цього і став на захист рідної країни. Не відрізнявся він від звичайних людей, став на захист разом з іншими звичайними чоловіками. Саме Василь сказав: "Україна є сильною завдяки своєму народу. Маємо базуватися в майбутньому саме на людях.". На жаль, 29 червня 2016 року він загинув, але Сліпак зробив великий внесок, який до сих пір цінується і не забувається. Ним і досі надихається багатько людей, вони продовжують його справу.

Так продовжується написання пісні України кожним. І допоки вона грає у серці українців, наша Батьківщина буде жити. А пісня ця ніколи не

закінчиться, бо нація України так просто не дозволить себе

зламати, вона буде до останнього боротися за свою волю і незалежність. І колись вона досягне своєї мрії. А до цього моменту дослухайтеся до слів Шевченка: «Борітеся – поборете, вам Бог помагає! За вас правда, за вас слава і воля святая!»

Захаренко Софія,

*Дніпровський ліцей №22
Дніпровської міської ради*

Моя Україно!

Пишу тобі з часів боротьби, болю і втрат. Наразі ми живемо у той час, коли сьогодення стало схожим на сторінки підручників з історії. Кожен день я бачу, як звичайнісінькі люди стають героями, як хтось йде на фронт, хтось плете маскувальні сітки, готує їжу для військових або донатить на збори.

Це все- теж боротьба. Це наша спільна війна за волю, незалежне майбутнє... За тебе, люба Україно! Я впевнена, що ти вистоїш. Впевнена, бо бачу, як люди гуртуються разом. Коли вибухають чергові снаряди - ми, люди, не ламаємося, ми тримаємося. Ми міцніше обіймаємо рідних, ще сильніше підтримуємо один одного.

Майбутня Україно, я хочу, щоб ти стала іншою, спокійною, щасливою та мирною. Я хочу, щоб діти не боялися вибухів, повітряних тривог, щоб дитячий сміх було чутно не з підвалів, а з шкільних подвір'їв. Щоб всі українські жінки і діти не боялися за своїх чоловіків та тат, які йдуть на фронт. Щоб полегли герої стали основою для сильної, непереможної, незалежної держави.

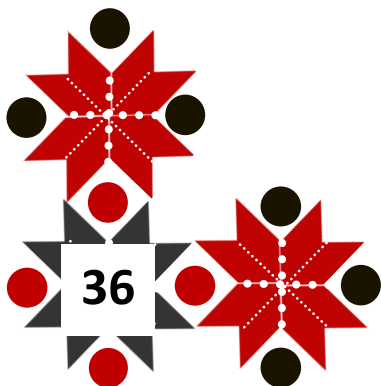
Я мрію побачити тебе, Україно, вільною, квітучою, і без жодних окупантів. Щоб люди могли не боятися, що щось прилетить, щоб ми, громадяни України, могли працювати, навчатися, а головне жити. Жити без страхів, жити на своїй рідній землі, у своїх рідних домівках. Щоб ти стала квітучою та країною можливостей.

Я впевнена, що це все ми переживаємо не просто так.

Цей досвід для того, щоб
ми подорослішали, стали
свідомішими, сильнішими.
Ми навчилися допомагати
та працювати згуртовано.
Якщо кожен з нас збереже
всі ці цінності - ми
зможемо збудувати країну,
якою будемо пишатися.
Зможемо показати її своїм
дітям, онукам.

Я пишу цей лист з вірою і
надією у світле майбутнє.
Бо знаю, що твоє майбутнє,
дорога Україно, буде
світлим. Ми творимо його
зараз з надією і вірою в
перемогу!

Країн багато на великій карті,
та серед них — вона, твоя єдина.
Її люби і будь завжди на варті,
бо це твоя земля, це Україна.

Мар'яна Савка

Зараз Україна проходить надзвичайно тяжкі випробування, будуються історичні події, але ці події сумні. Ці випробування на витримку та об'єднання для нації, держави і всього Українського народу.

Ця війна торкнулася кожного, у більшості з нас є хтось близький на фронті, на окупованих чи звільнених територіях, в евакуації чи полоні, чи назавжди пішов за обрій. Герої України— це не тільки солдати, які захищають нашу Батьківщину, українські добровольці та волонтери стали необхідною частиною національного руху за незалежність та свободу. Вони надають величезну допомогу армії у цей важкий час в історії України.

Сильна нація формується в період

труднощів - це
випробування для
українського народу.

Старосвіт Богдан,

*Ліцей № 44
м. Кам'янське*

Я мрію і дуже сподіваюсь, що скоро закінчиться війна , перестануть гинути діти, повернуться з-за кордону мої родичі та друзі.

Я хочу бачити майбутню Україну - згуртованою нацією , де люди поважають одне одного незалежно від мови, релігії чи регіону. Освіченою нацією, яка цінує свою мову, традиції та культуру, водночас відкритою до світу та нових ідей.

Госало Аріна,

*Дніпровський ліцей № 22
Дніпровської міської ради*

Яка наша Україна зараз? Побита, понівечена, знесилена, вмита материнськими сльозами, всипана чорними лісами, полями та налякана людськими страхіттями.

Але Україна була, є і буде. Буде змінена історія, культура, становлення та відношення до нашої землі і це мабуть буде великим кроком до відродження. Це буде відновлення споруд, будинків, шкіл, лікарень, які постраждали від ракетних вибухів, а також взаємодія міжнародних та міжнаціональних відносин.

Запуск інвестиційної машини. Росте економічна діяльність, додаються робочі місця, розвивається медична структура, освіта, політика.

Повертаються в Україну біженці, зростає народжуваність. Таким чином, нашу державу чекає велике майбутнє. Народ України зараз живе у важкому сьогоденні, тому намагається з усіх сил будувати майбутнє нашої країни, так, щоб майбутні покоління жили в мирі, злагоді та добробуті.

Це важкий та довгий шлях. Можливо, повинно пройти не одне десятиліття. Війна відкинула нашу державу назад, тому буде не легко. Люди зрозуміли, що були байдужі один до одного. Ця війна показала, як громадяни України вміють згуртуватися та стати на захист рідної землі. Тому я вважаю, що такого вже не станеться.

**Нехай живе і
розквітає наша рідна
Україна!**

Майбутня Україна - це країна, яка зберегла свою незалежність, стала сильною, процвітаючою та єдиною. У цьому листі я звертаюся до неї з надією, гордістю та вірою в краще.

Зараз у нашій державі триває жорстока війна. Українці щодня борються за свободу, гинуть герої, захищаючи свою Батьківщину. Люди залишають свої домівки, але не втрачають віри. Незважаючи на біль, втрати та руйнування, український народ згуртувався як ніколи раніше. Ми допомагаємо одне одному, підтримуємо військових, займаємося волонтерством, навчаємося та працюємо заради майбутнього.

Я вірю, що в майбутньому в Україні

більше не буде війни.

Мільйони людей
повернуться до своїх

домівок,
зруйновані міста
будуть
відбудовані, а

Колібабчук Єлизавета,

*Дніпровський ліцей № 22
Дніпровської міської ради*

замість тривоги, вулиці наповняться дитячим сміхом. Люди, які пережили найважчі часи, заслуговують на спокійне життя та впевненість у майбутньому.

Україна майбутнього - це країна, де українська мова лунає гордо в кожному куточку, де молодь прагне знань, а наука й технології розвиваються не гірше, ніж у найрозвиненіших країнах світу. Успіх і добробут приходять туди, де інвестують у розвиток розуму й душі народу.

Я звертаюся до тебе, майбутня Україно, з вірою та любов'ю! Ти пройшла крізь великі випробування, але зберегла своє серце. У цьому листі я залишаю надію, що ми, сучасні українці, зробимо все можливе, щоб твоє майбутнє стало світлим, мирним і міцним. І одного дня цей лист буде не мрією, а реальністю!

Тітова Анастасія,

Комунальний заклад освіти «Міський юридичний ліцей наукового спрямування при університеті митної справи та фінансів» Дніпровської міської ради

Майбутнє України сьогодні будується не лише в кабінетах політиків чи в місцях військових дій. Воно створюється щодня простими людьми, які не здаються. Кожна добра справа, кожен донат, кожне «дякую» нашим захисникам- це маленька цеглинка у фундаменті нашої сильної, вільної і чарівної України.

Україна сьогодні - це країна, яка тримається на людях. Не на стінах чи урядових будівлях, а на серцях. На доброті, відвазі, допомозі одне одному. Коли почалась війна, багато хто з нас змінився. Люди стали сильнішими, більш свідомими. І з кожного нашого вибору, вчинку, навіть думки-складається те, якою буде Україна в майбутньому.

Зараз ми живемо не в простий час.

Час, коли слово «війна» лунає не з підручника історії, а з новин. Коли втрати - не просто цифри, а імена. У когось з війни не повернувся брат, у когось - батько. Цей біль не проходить, але він вчить нас цінувати життя і свободу. І навіть через страждання ми віримо: усе буде, Україно.

Сьогодні герої-це не лише ті, хто зі зброєю в руках. Герої - це ті, хто рятує, лікує, допомагає, навчає. Ті, хто втратив дім, але не втратив гідності. Хто втратив близьких, але не перестав любити життя. Герої - це всі, хто не пройшов повз чужий біль. І навіть школяр, який приніс на благодійний ярмарок печиво- теж герой. Бо це не просто печиво. Це віра, що кожен із нас може зробити свій внесок у перемогу. Наша країна сьогодні—це мільйони маленьких героїв.

Всі ми відчуваємо втому. Від новин, від страху, від невідомості. Але ми не зупиняємось. Ми мріємо. Про мир, про тихі ранки без тривоги, про відбудовані міста, про те, як на стадіонах знову будуть співати, а не ховатися. І саме ця мрія дає нам сили жити далі.

Я часто уявляю Україну через кілька років. Зелену, щасливу, відбудовану. Без блокпостів, без вибухів, без сирен, без втрат. І вірю, що так буде. Бо те, що ми пережили, зробило нас сильними.

Ми не забудемо героїв, не забудемо, якою ціною ми йдемо до перемоги. Але ми також не забудемо, заради чого живемо: заради рідної землі, заради щастя.

Майбутнє України залежить від нас. Не

від когось десь, а від кожного тут і зараз. І я вірю: ми вже будуємо країну, якою будемо пишатись.

Бо вона народжується не після перемоги, а в момент, коли ми не здаємось.

*Живи, Україно, живи для краси,
Для сили, для правди, для волі!..*

Олександр Олесь

Коли ви будете читати мого листа, цієї жахливої війни вже не буде. В повітрі панує тиша: більше не лунають сирени і не чути вибухів від ракет. Тепер можна ввечері не поспішати додому, адже комендантської години немає. Школярі почуваються щасливими, спокійно навчаються. У них немає потреби вчитися вдома дистанційно або переривати заняття в класі і бігти в укриття, коли звучить сирена. Вночі люди спокійно відпочивають, вранці радісні поспішають на роботу, кожен знає, що його будинок стоятиме і не буде зруйнований.

Громадяни України в важких умовах вибороли собі незалежність, процвітання та прекрасне майбутнє. Протягом всієї війни люди масово здавали кров,

донатили на потреби військових, допомагали внутрішньо переміщеним особам. Моя мама, наприклад, весь цей час

Фоменко Марія,

*Дніпровський ліцей № 22
Дніпровської міської ради*

займається волонтерством: шие маскувальні костюми кікімори і плете сітки. Війна призвела до падіння нашої економіки, та це не зломило українців.

Я згадую історичне минуле моєї держави. З уроків історії знаю про політику Російської імперії, радянського уряду та сучасної Росії, яка насаджувала століттями свою російську мову, культуру, переписувала нашу історію. Люди часто забувають і недооцінюють уроки історії. Повномасштабна війна почалася в 2022 році, але тривожний дзвіночок був ще у 2014, коли рашисти анексували Крим та вторглися на Донбас. Ми маємо знати нашу історію, бо саме на ній будується наше майбутнє.

Проблема з навчанням, насправді, є дуже актуальною.

Ще у 2020 році ми навчалися всі дистанційно вдома через карантин, а потім знову продовжили дистанційне навчання, але вже через війну. Зараз освітні втрати важко подолати, оскільки ми багато часу проводимо в укритті під час тривоги. Ми сирену не ігноруємо, адже наслідки безпечної поведінки можуть бути жахливими. Наприклад, у школі моєї сестри були вибиті вікна через вибух, і школярі два тижні не могли нормально вчитися.

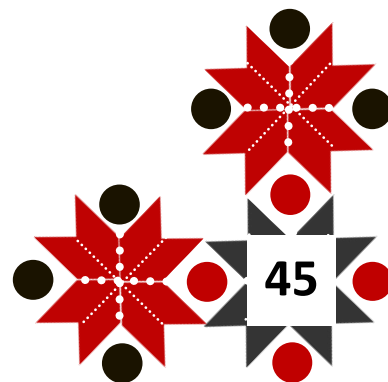
Дуже часто молоде покоління не розуміє шкоди русифікації. Я часто чую російські пісні з колонок людей на вулиці. Більшість розмовляє російською. Перебуваючи на території державного закладу, ми повинні дотримуватися законодавства України стосовно державної мови, бо саме так ми можемо поширити українську, підняти її престиж.

Війна знищує все: житлові будинки, лікарні, школи, забирає людське життя.

Моя родина також втратила декілька родичів в цій війні, серце і зараз дуже болить та сумує за ними.

Сподіваюся з мого листа ви більше дізналися про лихоліття жахливої війни. Ми повинні переказувати наші історії, історії наших бабусь та дідусів, бо саме так ми вшановуємо пам'ять про наших героїв.

Все буде Україна! Слава Україні! Героям слава!

Привіт!

Я не знаю, ким ти будеш — дорослим, що забігався між роботою і сім'єю, чи підлітком, який народився вже після всього. Не знаю в якому місті ти читаєш цього листа. Можливо, в Києві, який уже не згасає під час тривоги. А може — в Маріуполі, який повернувся. А може, ти взагалі не прив'язаний до конкретного місця. Просто українець — у вільній країні.

Я пишу тобі з часу, коли війна — це не лише заголовки в новинах. Це фон усього. Навіть якщо ти в тилу, навіть якщо навколо немає вибухів. Бо всі ми живемо на кілька фронтів — навіть ті, хто далеко від передової.

Зараз я вчуся в ліцеї, готуюсь до НМТ.

Так, попри все. Планую майбутнє, хоч іноді й важко зібратись на підготовку, коли новини ламають щось усередині.

Тарасова Анастасія,

Комунальний заклад освіти «Міський юридичний ліцей наукового спрямування при університеті митної справи та фінансів» Дніпровської міської ради

Але ми тримаємось. І не лише за себе — ще й одне за одного. Скидаємось хто скільки може, передаємо теплі речі, проходимо тести, пишемо один одному "як ти?" після кожної тривоги з вибухами.

Ми вже не дивуємось сиренам. Ми звикли до нового: не забути павербанк, готувати їсти або сушити голову під час відключення електроенергії, постійно читати новини, не писати зайвого у відкритих чатах. Ми навчилися дякувати за прості речі: за світло, за зв'язок, за ще один день, коли всі поряд.

Але ми втрачаємо. Несправедливо. Болюче. Без слів. Але попри це тримаємось. Не з обов'язку, а з надії. Бо дуже хочеться дожити до моменту, коли буде інакше.

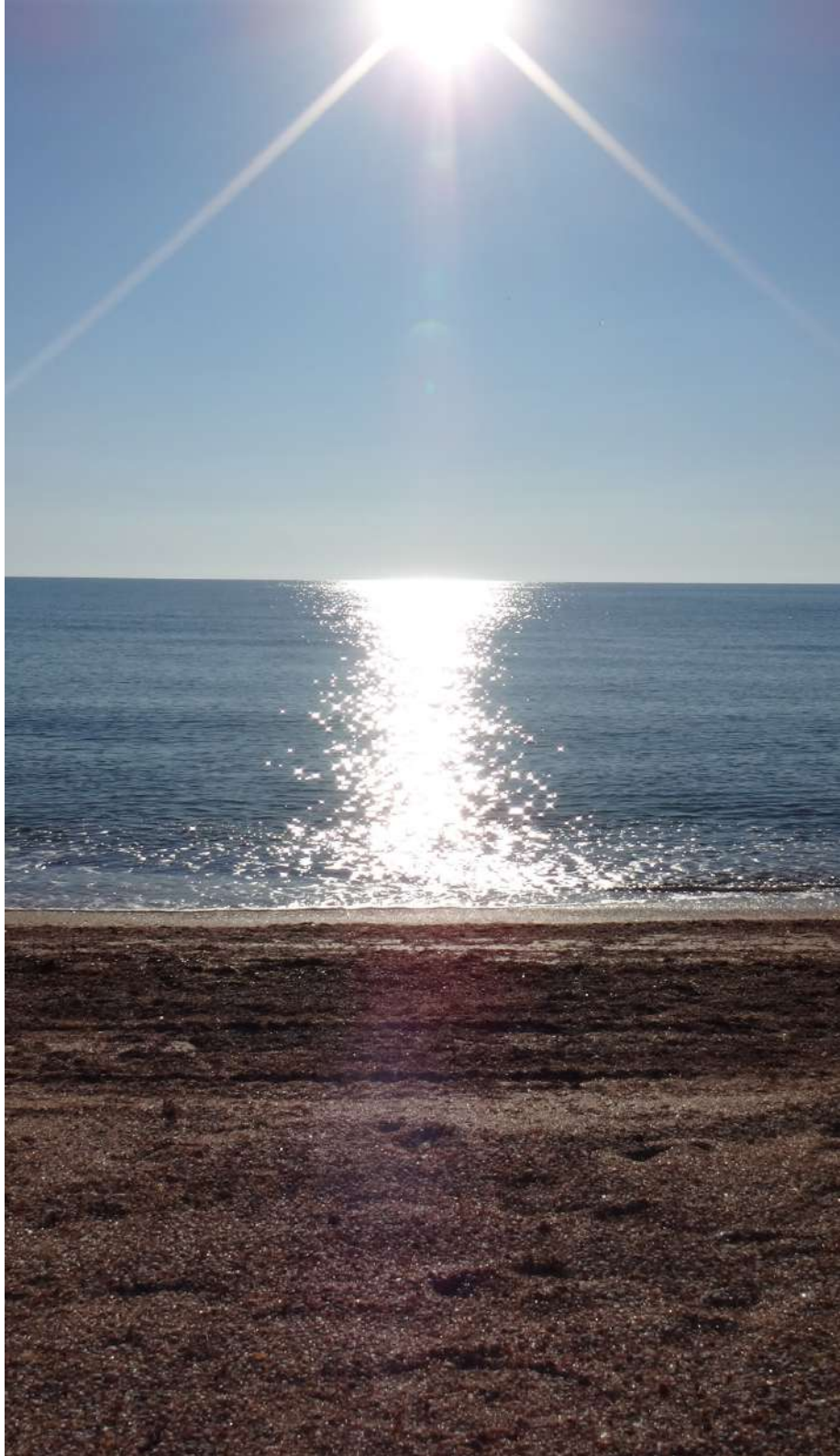
Мріємо про країну, де не лякає небо. Де слова “повітряна тривога” забудуться. Де ніхто не скаже “він загинув”, а натомість — “він живе, і ми разом”.

Якщо тобі здається, що все це — щось далеке і не зовсім реальне, то добре. Значить, ми все ж вистояли. Значить, страх залишився в минулому.

Але тільки одне прошу: не забувай. Бо наша пам’ять — це не історія про війну. Це історія про людей, які, попри все, будували майбутнє. Твоє майбутнє. І збережи це для правди. Щоб ніхто не вигадував замість нас.

Бережи себе. І не забувай.

З теплом —
одна з тих, хто жила під час
війни.

Я — голос нашого покоління, покоління війни, яке тримає для тебе небо і землю в найтемніші часи. У наших містах іноді панує темрява без електрики, але навіть тоді світло живе в наших серцях. Ми чуємо виття сирен щоночі, та кожен новий ранок зустрічаємо з вірою: ти, Україно майбутнього, прокинешся в мирі і свободі.

Ти повинна знати, як ми боролися. Коли ворог оточив Маріуполь на березі моря, його захисники місяцями тримали оборону серед руїн і вогню. Під безперервними обстрілами, без води і їжі, вони стояли непохитно — до останнього укриття під зруйнованим заводом, ставши символом сталі й відваги.

На іншому кінці країни з'явився Привид Києва — легендарний захисник неба. Ми не знали, чи він реальний, але ця легенда

Кравець Софія,

Комунальний заклад освіти «Міський юридичний ліцей наукового спрямування при Університеті митної справи та фінансів» Дніпровської міської ради.

додавала нам сміливості жартувати навіть у годину страху: мовляв, наші янголи-охоронці літають на винищувачах.

Нам є ким пишатися. Одного зимового дня всі побачили відео. На ньому український солдат у ворожому полоні, без зброї, із цигаркою в руках, спокійно дивиться смерті в очі і промовляє: «Слава Україні!». Постріли пролунали наступної миті, але разом з тими кулями ворогові не вбити нашу гідність. Ці слова тепер живуть у кожному з нас, додаючи сил іти вперед. І поки одні віддають життя, інші віддають усе заради перемоги: на другий день великої війни наш сапер підірвав міст біля Романівки, щоб зупинити наступ на столицю. Ми руйнували власні мости та дороги, аби

врятувати людей. Жертвували комфортом і домівками, бо нічого не шкода, аби ти, Україно майбутнього, була вільною.

Ми навчилися стійкості і навіть іронії. Коли ворожий корабель наказував нашим захисникам здатися, вони відправили його відомим курсом — і ця зухвала фраза стала гаслом нашого народного опору. Під обстрілами ми жартуємо, співаємо пісень у підвалах і плетемо маскувальні сітки, мріючи про весну і відбудову. У найпохмуріші ночі ми шукаємо зорі — і знаходимо їх у очах одне одного, у допомозі сусідам, у хоробрості волонтерів.

Знаєш, люба Україно, у ці дні ми всі — і воїни, і волонтери, і ті, хто варить борщ для бійців — пишемо твою майбутню історію. Ми відчуваємо не лише біль втрат, а й гордість за кожен клаптик землі, який вистояв. Наш спротив — це молитва і дія одночасно. Ми щиро вдячні захисникам, що тримають небо і землю, і віримо, що їхній подвиг

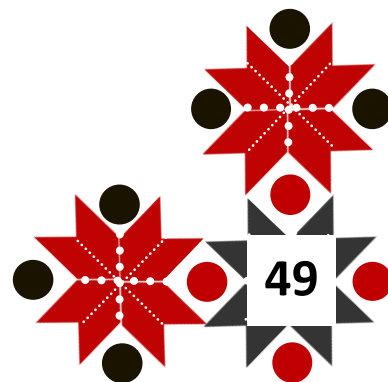
ти берегтимеш у віках.

Ми мріємо про час, коли ти, Україно, прочитаєш цього листа під мирним небом. Можливо, ці рядки знайдуть тебе вже зовсім іншою — сильною, відновленою, щасливою.

Пам'ятай: за твою свободу заплачено найдорожчим, тому бережи її і не дозволяй їй згаснути.

Наша надія — це ти. Наша відповідальність — передати тобі країну, гідну крові й сліз, які ми пролили.

З любов'ю і вірою,
твое покоління війни.

Привіт, моя Україно — з майбутнього.
Я не знаю, якою ти станеш, коли відкриєш
цього листа, але дуже хочу, щоб ти була
щасливою. Без сирен. Без страху. Без
новин про втрати.

Мені шістнадцять. Я народилась уже в
незалежній Україні, і завжди знала: бути
українцем — це значить мати щось
особливе в серці. Але тільки зараз я
зрозуміла, наскільки це велика честь — і
велика відповідальність.

Сьогодні наша країна бореться. І не
лише на полі бою.
Боротьба — всюди: в очах моїх батьків,
які донатять, хоча самі економлять. У
голосі мого вчителя, що веде урок з
укриття. У волонтерах, які ночами
сортують посилки. У підлітках, що

малюють патріотичні
стікери, продають браслети
й надсилають гроші на
дрони. У
кожному з нас
живе герой —
навіть якщо він

Бабенко Дар'я ,

*Комунальний заклад
«Ліцей № 31»
Кам'янської міської ради*

не тримає зброї.

Мої герої — це хлопці та дівчата з ЗСУ,
які захищають нашу землю. Це мій
двоюрідний брат, який після школи
пішов воювати, а тепер пише мені з
окопу: «Я живий».

Це лікарі, які рятують поранених. Це
друзі з Маріуполя, які втратили все, але
не зламались.

Усі вони — це ті цеглинки, з яких ти,
майбутня Україно, будеш збудована.

Так, ми багато втратили. Війна забрала
наш спокій, іноді — дитинство. Вона
вкрала життя наших рідних, наші
домівки, наші звичні дні. Але вона не
змогла вкрати нашу віру.

Ми навчилися жити по-новому:
допомагати, підтримувати, не мовчати.

Я ніколи не думала, що буду знати

назви зброї краще, ніж брендів. Що слова «донат», «турнікети», «евакуація» стануть частиною мого життя. Що я писатиму вірші про смерть і світло одночасно.

Я знаю, ти будеш сильною. Бо тебе тримали наші мами й бабусі, наші солдати й студенти, наші донати, наші молитви.

Ти будеш вільною, бо ми не дозволили тебе зламати.

Ти будеш світлою, бо ми не перестали вірити в сонце — навіть у найтемніші ночі.

Цей лист — не про сльози. Він про любов.

Про ту любов, яка не кричить, а діє.

Про любов, яка годує, лікує, захищає, будує.

Про любов, яка — ти.

Бережи себе, моя Україно!

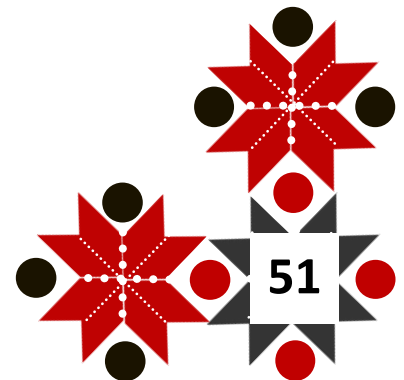
Ми тут. Ми з тобою.

Ми в тобі.

З любов'ю і нескореністю — твоя пам'ять, твоя кров, твоя сила!

Слава Україні!

Назавжди!

Привіт, Україно!

Мабуть, тобі вже здається дивним, що хтось починає листа зі свічки та сирени.

А у нас це — майже офіційна атмосфера. Тут взагалі все стало новим стандартом: ранкова тривога, обідній донат, вечірній блекаут. І десь між цим усім — ми, твої люди, які з усіх сил намагаються тебе втримати.

Хочу розповісти тобі, через що ми проходимо в ці важкі дні. Офіційно кажучи, ситуація напружена, але контрольована. Наші захисники героїчно стримують навалу, а цивільні роблять все можливе в тилу. Водночас противник часто демонструє таку дурість і безлад, що ми інколи сміємося навіть у біді. Ти, мабуть, усміхнешся, дізнавшись, що на

початку вторгнення в Херсонській області місцеві роми примудрилися

поцупити в окупантів справжній танк — без єдиного

Марков Артем,

Комунальний заклад освіти «Міський юридичний ліцей наукового спрямування при Університеті митної справи та фінансів» Дніпровської міської ради

пострілу позбавили ворога бойової машини! А ще наші військові змайстрували дерев'яні макети установок HIMARS. Росіяни витратили на ці бутафорські цілі чимало дорогих ракет і радісно рапортували про «знищені» системи, поки тим часом справжні HIMARS нищили їхні склади. Ворог нерідко шкодить сам собі: то на власному мінному полі підірветься, то закурить біля боєприпасів — і стається гучна «бавовна». Їхні вчинки взагалі гротескні: окупанти рили окопи в Чорнобилі та отримували дози радіації; тягнули з наших домівок унітази й пральні машини — ніби саме по них і приїхали.

Ми сміємося з цих історій, але часто крізь сльози.

За кожним таким епізодом – і кров, і втрати, і чиясь зруйнована доля. Та попри все, ми не опускаємо рук. Кожен день наші воїни б'ються за тебе, майбутня Україно. Вони окопуються в мерзлій землі під градом снарядів, тримають оборону міст, яких ти ще не бачила на своїй мапі – але вони будуть, бо ми їх відстоїмо. Плеч-о-пліч з військовими стоять звичайні люди: волонтери розвозять їжу й ліки туди, де небезпечно; лікарі оперують при світлі ліхтариків, рятуючи поранених; рятувальники розбирають завали після обстрілів, витягуючи з-під них дітей, котів, сімейні фотографії... Усі – від сивого дідуса до школяра – роблять, що можуть. Хтось голими руками зупиняв ворожі танки, а хтось збив банкою консервованих помідорів російський дрон над своїм подвір'ям. Мільйони людей підтримують армію донатами: бабусі віддають на дрони й тепловізори останню копійку, діти продають лимонад чи плетуть браслети, щоб зібрати кошти

для солдат. Всі ми – єдиний фронт.

Наше життя теж змінилося. Ми звикли засинати під звуки сирен і прокидатися від новин про збиті ракети. Ми навчилися варити каву на газовому пальнику й заряджати телефони в пунктах незламності. Під час блекаутів місто гуде генераторами, а квартири освітлюють свічки – родини грають в настільні ігри чи співають, щоб не впасти духом. На вокзалах – сльози розлуки: матері й діти сідають в евакуаційні потяги, махаючи батькам і чоловікам, що залишаються боронити рідну землю. Але ми віримо: розлука тимчасова, попереду – зустріч і обійми в переможній країні.

Дорога Україно, заради твоєї свободи і щастя ми витримуємо все це. Кожен день війни – страшне випробування, але й кує твоє майбутнє.

Ми знаємо, за що боремося. Ми пам'ятаємо, як гарнізон маленького острова послав ворога вслід за кораблем і не скорився. Ми пам'ятаємо кожного героя, що віддав життя, аби ти була. Віра й самопожертва живуть в наших серцях і ведуть нас уперед.

І ось я пишу тобі, моя Україно майбутнього, і уявляю, якою ти станеш. В моїх мріях ти розквітла, відбудована, з веселим гомоном на вулицях, де колись були блокпости. Вільна та мирна, ти смієшся крізь сльози пам'яті. Я вірю, що цей день близько. Найтемніша ніч обов'язково зміниться світанком – і той світанок вже на горизонті. Ми

обов'язково
переможемо, і над
цією сторінкою історії
зійде ясне
сонце.

Обіймаю тебе крізь роки, рідна моя.

Віримо в тебе безмежно.

До скорої зустрічі у світлому майбутньому!

З любов'ю і надією,
твій, з підвалу.

Ця земля воїнів родить! Хай сміливих смерть обходить!
Гуляй, дике поле!

Олександр Ярмак

Я не знаю, чи доживе цей лист до того часу, коли його прочитають, але я сподіваюся, що так і буде. Сподіваюся, що ти, майбутня Україно, читаєш його з мирної домівки, де діти спокійно сплять ночами, не підскакуючи від звуку сирен та вибухів, а батьки не прокидаються з телефонами в руках, перевіряючи новини, чи живі їхні близькі. Я багато думаю про вас - про ту Україну, яка підніметься після всього. Намагаюся уявити, як ти виглядатимеш, як звучатимеш, як почуватимешся. Чи наповняться твої вулиці музикою? Чи буде твоє небо тихим і блакитним, без ракетної загрози? Я думаю, що так. Я в це вірю.

Сьогодні я живу в країні, яка постійно воює, і не тільки зброєю. Кожна людина, яку я знаю, щось робить. Моя бабуся, яка працює поваром, готує різні смаколики для солдатів,

Власнеко Юлія,

Комунальний заклад освіти «Міський юридичний ліцей наукового спрямування при Університеті митної справи та фінансів» Дніпровської міської ради

ми з однокласниками збираємо гроші та речі для військових, мій тато ремонтує військові машини. Я думаю, що зараз в Україні кожен є героєм, не тільки ті, хто в погонах. Є волонтери, які їздять по всій країні і розвозять допомогу. Є лікарі, які роблять операції під час відключення електроенергії, при свічках. І є вчителі, які продовжують викладати, навіть з підвалів, бо знають, що освіта - це ще одна форма опору. Ці люди не просять медалей. Вони просто роблять те, що вважають правильним. Тому що ми знаємо - що те, що ми робимо зараз, визначить, якою буде ваша країна.

Ми жертвуємо, навіть якщо у нас майже нічого немає. Ми ділимося, навіть якщо нам боляче. Я думаю, що саме це робить нас сильними, а не тільки

зброя чи солдати. Це наша єдність, наша здатність не зупинятися на досягнутому. Іноді я відчуваю себе дуже втомленою, і мені хочеться, щоб все повернулося так, як було до війни. Але потім я чую, як грає гімн, або хтось каже «Слава Україні!» і відповідь лунає голосно і гордо. Тоді я розумію, що ми не здалися і не здамося.

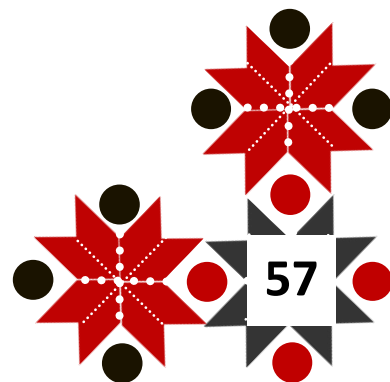
Я не знаю, якою ти виглядаєш, майбутня Україно, але я уявляю собі золоті поля, школи, повні учнів, відбудовані міста і людей, які посміхаються без болю в очах. Я сподіваюся, що у нас буде справедливість, не тільки для мертвих, але й для живих, які віддали все, щоб ми були тут. Сподіваюся, що ми пам'ятатимемо їхні імена, їхні обличчя. Сподіваюся, що фотографії, щоденники, відео, які ми сьогодні збираємо, будуть зберігатися в музеях, щоб ніхто не забув, чого це коштувало.

Я думаю, що майбутнє буде прекрасним - не тому, що хтось подарував вам свободу, а тому, що ми

її заслужили.

Цеглинка за цеглинкою, слово за словом, день за днем. Нашими руками, нашими серцями, нашою надією.

Якщо ти читаєш це зі спокоєм, знай, що ми мріяли про тебе кожного дня.

Я не знаю, хто ти, де ти читаєш цього листа, у школі, вдома чи десь на вулиці під мирним небом. Але якщо ти тримаєш ці слова в руках - значить ми вистояли. Значить усе пекло залишилося позаду.

Зараз 2025 рік. І я хочу вірити, що ти вже не чуєш звуків сирен, не здригаєшся від кожного повідомлення, не плачеш ночами. Бо я ще плачу. Я ще живу в темряві війни.

Україна бореться за свою незалежність 34 роки, але вона не подарунок, вона - біль, кров. Це - могили замість свят, сльози замість спокою. Ми не просили війни, але ми прийняли бій. І ми сильні. Хоч зранені, побиті, але незламні.

Я бачила, як дорослі тримаються з останніх сил, як діти ростуть на фронтових листах і волонтерських пунктах. Я бачила, як мами не встигають попрощатися, а тати повертаються

Бабенко Софія,

*Слобожанський ліцей
Слобожанської селищної ради*

лише у снах. Я в'язала сітки, відправляла їжу, писала листи нашим захисникам... І кожен раз думала лише про одне — щоб був мир. Щоб небо було блакитним, а не сірим від диму. Щоб мої рідні жили. Щоб ти з майбутнього ніколи не знав, як це - втрачати дитинство у страху...

Наші герої загинули не дарма. Їх імена в наших серцях. Вони у кожному нашому подиху, у кожній квітці, яка проростає попри руїну. Вони — наша сила, наша кров, наша гордість. Перед ними ми стоїмо на колінах з любов'ю, з шаною, з болем, що не стихає.

Мені болить. Але водночас я пишаюся. Я пишаюся тим, що я — українка. Що я з народу, який не став на коліна. Я мрію побачити Крим вільним.

Я хочу, щоб Донецьк і Луганськ
знову були частиною великої,
сильної, щасливої України. Я хочу,
щоб не було сліз — тільки сміх.
Щоб діти росли під мирним небом,
щоб люди закохувалися, мріяли,
творили, жили.

Якщо ти читаєш це — ти
щасливий. Цінуй це щастя. Живи з
вдячністю у серці. Пам'ятай, якою
ціною дісталось тобі це мирне
майбутнє.

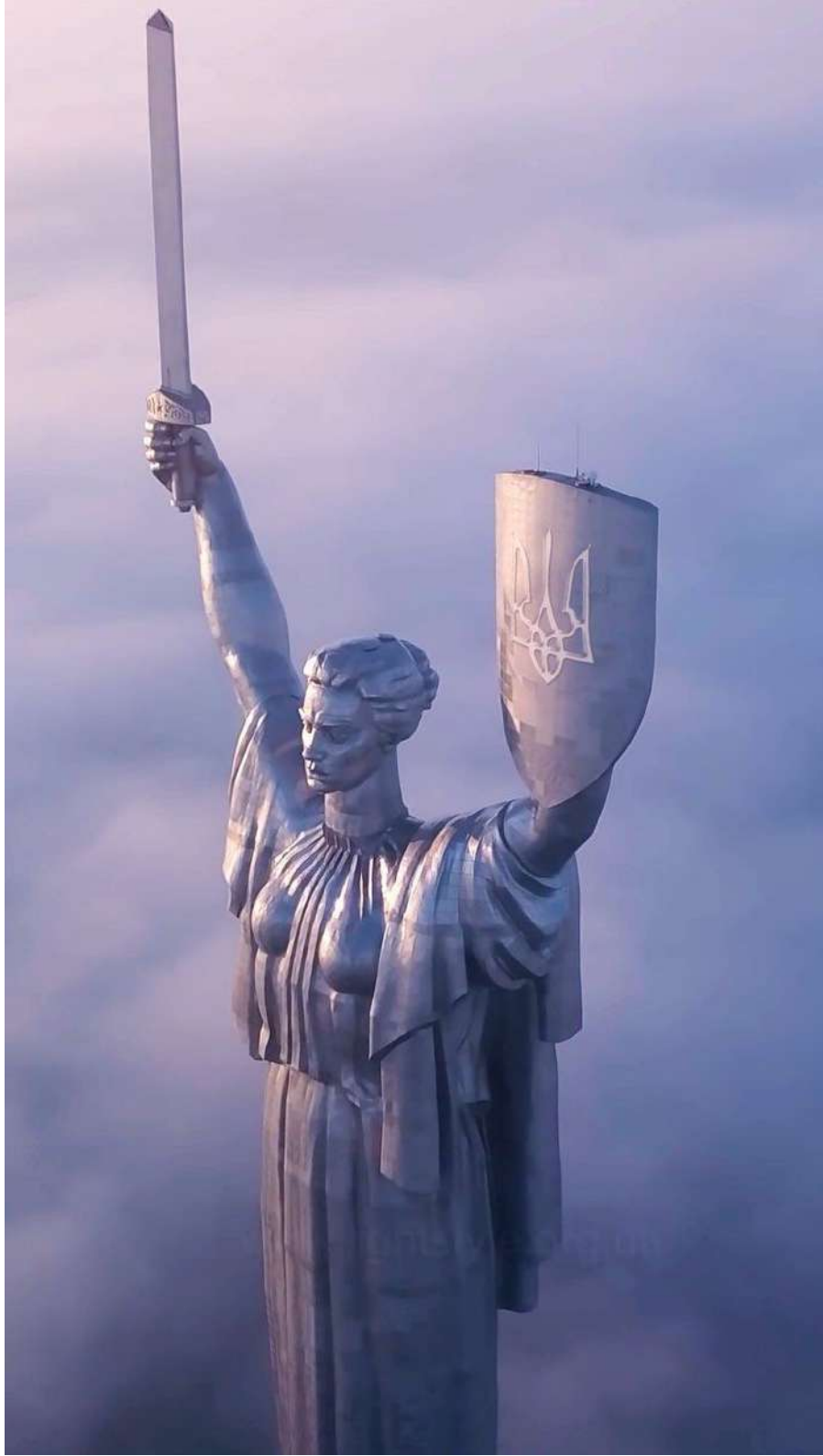
І знай: ми — незламні.

Ми — нескорені.

Ми — Україна.

Слава Україні!

Героям слава!

Дорога майбутня Україно!!!

Пишу тобі з того часу, який ти ніколи не забудеш, бо на твоїх квітучих полях напевно ще досі залишилась згадка про 24 лютого 2022 року – день повномасштабного вторгнення.

Тієї днини з'явилися вони – Наші герої. І ним став кожен українець: захисники – сильні мужні чоловіки та жінки пішли захищати тебе. Медики – люди, які щодня рятуючи людей, борються за їхні життя. Рятувальники – незважаючи на обстріли, шукають людей під завалами. Волонтери – рятуючи людей з окупованих міст чи сіл, де ведуться активні бойові атаки. Ці всі люди виборюють твоє існування та наше спільне майбутнє.

“Кожна копійка важлива” – це вислів можна прочитати чи почути у кожній газеті, інтернет-сайті чи на “ютуб”.

Меденець Вероніка,

*Комунальний заклад «Ліцей № 31»
Кам'янської міської ради*

Допомога – це саме те, що ми робимо кожного дня: школярі плетуть маскувальні сітки, молоді люди безперервно донатять на дрони, машини, військоове обладнання. Бабусі в'яжуть теплий одяг для наших військових. Жіночки готують смаколики та відправляють на фронт через волонтерів. Все для твоїх захисників, Україно. Заради тебе, Наша нене!

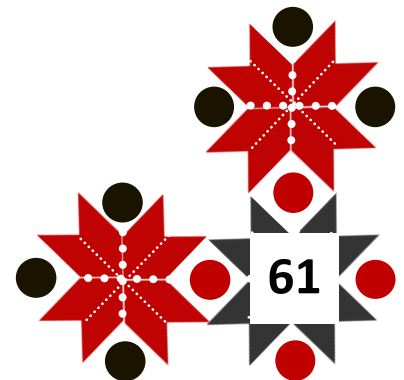
Щодня о 9:00 ми, нахиливши голови згадуємо тих, хто більш за все мріяв побачити твої мирні світанки. Тих, хто віддав своє життя за тебе. Кожнісінька крапля сльози наповнена болем від втрати найрідніших. Ці пролиті сльози проросли квітками пам'яті та шани. Будь-яку з них буде видно на схилах Дніпра, а ти згадаєш: «Тут ті, хто віддав за тебе

найцінніше, що в нього було – своє життя». Вірю, що дух українців не згасне від відключення світла, бо ми, як і в часи Марусі Чурай запалюємося піснями, що лунають з наших сердець, зупиняючи ворогів.

Ранок вже давно починається не з кави. Перше, що ти робиш, коли відкриваєш очі – береш телефон та читаєш новини, або зіскакуєш з ліжка, почувши вибухи, та біжиш у коридор. Але планувати свій день – це одне з найголовніших правил сьогодення. Хтось поспішає рятувати життя, хтось – сортувати «гуманітарку», хтось заробляти і донатити. У когось уроки, бо навіть під обстрілами ми вчимося, аби бути розумними, щоб не зупинилось колесо життя. Кожна з цих справ є цегляною, аби відбудувати тебе, майбутня Україно! Ми живемо так, щоб кожен крок наближав нас до перемоги.

Пам'ятай про нашу любов. Відвага, єдність – такою стала твоя сила! Збережи її та покажи усьому світу.

Заради тих, хто творив для тебе,
незважаючи на біль, піт і втому! Ми
зробимо все щоб Ти жила!
До зустрічі у вільному майбутньому!

Дорога майбутня Україно!

Сьогодні я пишу тобі з вірою в серці.
Ми живемо у буремні часи, коли кожен
день приносить випробування, але й
дарує надію. На наших очах твориться
нова історія – історія сміливості,
самовідданості й любові до Батьківщини.
Ми всі, твої сучасники, мріємо про той
день, коли ти, Україно, станеш символом
миру, гармонії та процвітання.

Я уявляю тебе щасливою країною, де
панує мир і добробут. Твої міста сяють
красою та комфортом, вулицями гуляють
усміхнені люди, а на площах звучать
пісні. Твої села дихають теплом і
затишком, адже на твоїй землі більше не
лунають вибухи, і люди працюють на
полях, які дарують щедрі врожаї. У цій

Україні кожна дитина має
право на освіту, кожен
дорослий – на гідну працю,
а кожен
старенький – на
спокійну
старість.

Недоріка Єлізавета,

*Лицей № 3
Підгородненської міської ради
Дніпропетровської області*

Ти станеш країною, яку поважають і
захоплюються у всьому світі. Твоя мова
лунатиме з екранів і сцен, твої науковці
створюватимуть інновації, а твої митці
даруватимуть світу шедеври. Ми віримо,
що ти станеш прикладом для інших
держав, як країна, яка змогла подолати
всі труднощі та відродитися з попелу.

Сьогодні ми всі працюємо для тебе.
Кожен із нас вносить свій внесок у твоє
майбутнє. Хтось захищає тебе зі зброєю в
руках, хтось лікує рани твоїх дітей, хтось
створює нові технології, а хтось просто
чесно працює, допомагаючи наблизити
день твоєї перемоги. Ми розуміємо, що
кожна маленька дія важлива, адже вона є
цеглинкою у твоєму великому
фундаменті.

Наші серця сповнені надії. Ми віримо,

що ти вистоїш, адже ти – це не лише земля, а й дух твоїх людей. Цей дух незламний. Він живе у наших пращурах, які боролися за тебе століттями, у наших героях, які зараз жертвують собою заради тебе, і у наших дітях, які мріють жити в мирній Україні.

Моя дорога Україно, я хочу, щоб ти знала: ми віримо в тебе. Ми пишаємося твоєю красою, силою і мужністю. Ми бачимо, як важко тобі зараз, але впевнені, що всі ці випробування лише загартують тебе. Ти станеш ще сильнішою, ще прекраснішою, і твоє ім'я завжди буде синонімом слова "незалежність".

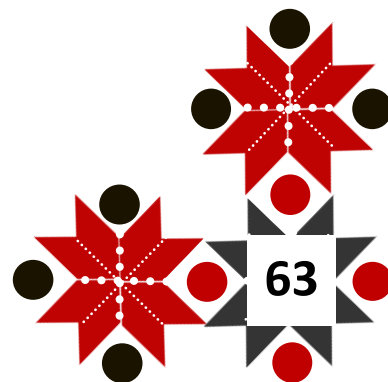
Ти, наша майбутня Україно, навчила нас багатьом речам. Ти навчила нас цінувати кожен день, любити свою землю, говорити правду і боротися за справедливість.

Ми більше не боїмося труднощів, адже знаємо, заради чого ми живемо.

Ми знаємо, що твоє майбутнє залежить від нас, і тому ми не зупинимося.

Коли ти читаєш цього листа, я сподіваюся, що ти вже стала такою, якою ми мріємо тебе бачити. Я сподіваюся, що ти пам'ятаєш про нас – тих, хто вкладав у тебе свої мрії, сили й любов. Нехай наша віра і наші дії стануть твоїм найкращим подарунком.

З любов'ю і вірою,
твої сучасники.

Завдяки волелюбним нашим громадянам, які постійно відстежують новини, донатять на потреби ЗСУ, зі сльозами на очах переглядають сучасні документальні фільми про звірства рашистів на окупованих територіях, відвідують акції на підтримку військовополонених, вшановують щоденно пам'ять загиблих о дев'ятій годині ранку, час перемоги над ворогом неупинно наближається. Звичайно, кожна людина не має робити все вищеперераховане без упину, оскільки необхідно берегти своє ментальне й фізичне здоров'я, проте громадяни нашої держави не відокремлюють себе від цього болю, продовжують співчувати тим, хто втратив

своїх близьких, рідну домівку, тим, у кого рідні зникли безвісти або й досі знаходяться на окупованих територіях.

Рижик Вікторія,

*Дніпровський ліцей №22
Дніпровської міської ради*

Громадяни України безмежно вдячні нашим воїнам ЗСУ, які ризикують своїм життям на фронті, аби ми, як нація, могли існувати. Ми зараз вимушені перебувати в цьому контексті, адже кожної доби продовжують гинути дорослі та маленькі янголятка. Дуже важливо сьогодні продовжувати донатити або поширювати перевірені збори для наших військових.

Коли закінчиться війна, ми будемо радіти перемозі! Сьогодні українці намагаються зберегти нашу мову, історію, звичаї, культуру, бо саме це робить народ нацією. Всі ми зараз мусимо діяти національної свідомості й відректися від всього того, що нав'язувала багато років нам російська пропаганда.

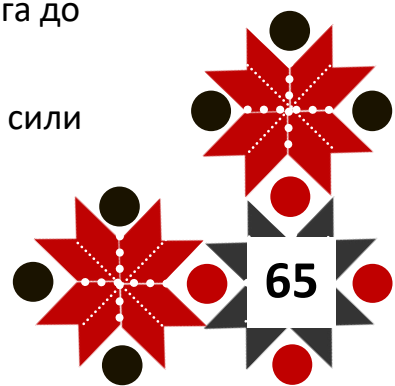
Варто підтримувати все українське: фільми, музику, блогерів, художників, письменників і тому подібне.

Деякі з наших громадян вважають, що в Україні немає альтернативи їхнім улюбленим російським, до прикладу, співакам. Я за ці роки повномасштабного вторгнення знайшла набагато більше українських виконавців, які пишуть у абсолютно різних жанрах і стилях, ніж могла колись уявити. Українська культура завжди була дуже різноплановою і сильною, просто не всі це сприймають. Такі люди продовжують шукати і споживати російську культуру.

Звичайно, є багато інших країн, контент яких ми споживаємо, але століттями російська влада нашому народу насаджувала свою культуру настільки глибоко, що зараз цього важко позбутися. Росіяни, як ніхто, розуміють і завжди розуміли, що мова й культура не «поза політикою». Вони знищують наші бібліотеки, перейменовують вулиці, змінюють стелу «Маріуполь» на

«Маріуполь». Ще за часів радянської влади з метою уподібнення нашої мови до російської переписувались наші словники. Спочатку більшовики, а потім рашисти відкрито почали переслідувати і карати тих, хто захоплювався, розповсюджував і створював українську культуру. Також зараз надзвичайно важливо не перетинати межу й розуміти, що зросійщені люди не є ворогами - у нас у всіх один спільний ворог, з ним треба битися, відстоювати свою незалежність.

Я вірю, що поступово мовне питання та українська культура витіснять з нашого життя російський контент. Звичайно, ми ніколи не забудемо і завжди в нашій пам'яті існуватиме повага до воїнів ЗСУ. Це неймовірної сили люди, вони захищають нас і роблять усе, щоб наша

культура й держава
розвивалися і мали майбутнє.

Треба також завжди
пам'ятати й говорити про
загиблих в цій страшній та
кривавій війні. Наші захисники,
які зараз воюють, знають, що
їхні дії мають велике значення.
Нам, як і раніше, треба
продовжувати виходити на
акції в підтримку
військовополонених, аби вони
розуміли, що їх чекають вдома.

Пам'ятаймо про полеглих,
допомагаймо живим, кричімо
про полонених! Легаємо спати і
прокидаємось з вірою у
перемогу та щасливе майбутнє
нашої держави!

Крауз Єгор,

Ліцей №3

*Підгородненської міської ради
Дніпропетровської області*

Дорога Україно майбутнього!

Пишу тобі з часу, де ще триває боротьба. Де над багатьма містами лунають сирени, де у серцях мільйонів палає віра, а в очах — втома й надія водночас. Ми живемо у часи, коли слово «Україна» звучить у всьому світі, коли ми вчимося цінувати свободу не як даність, а як виборене право.

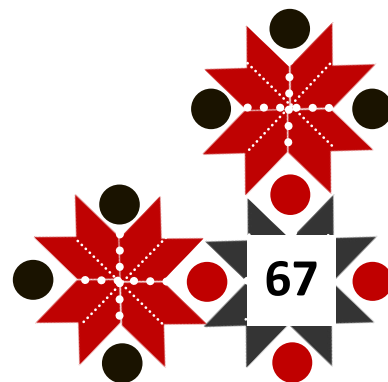
Я мрію, що ти — інша. Не лише мирна, а справедлива. Щоб діти могли зростати без страху, вчитися у сучасних школах, мріяти про великі справи й не шукати майбутнього за кордоном.

Щоб твої поля колосилися не вибухами, а пшеницею, щоб твої пісні лунали не для прощання, а для святкування життя.

Я вірю, що ти — відкрита. Не сліпо наївна, а мудра. Готова приймати нове, не втрачаючи себе. Ти повинна бути частиною світу, але залишатися собою — гордою, гідною, вільною.

Майбутня Україно, пам'ятай про нас — тих, хто зараз оберігає твоє завтра. Ми тримаємось не заради себе, а заради тебе. Будь вдячною, будь гідною, будь кращою. Ти цього варта.

З любов'ю і вірою, Єгор!

Кожна людина має надію на краще майбутнє на своїй Батьківщині. Але мало хто розуміє, що це майбутнє починається саме з нього. Побудова незалежної, демократичної та сильної держави базується на ставленні свого народу до своєї країни.

Велика кількість факторів не дають сьогодні Україні бути лідером у багатьох галузях. Наразі Україна могла б посідати рейтингові місця в світі з постачання зернових культур, м'яса, молочних та інших перероблених харчових продуктів. Окрім цього, вона могла б стати світовим постачальником промислових товарів, обладнання, металопродукату та сировини. Наша держава славиться ґрунтами, тому

це можна було б теж використовувати для виходу на світовий рівень продажу та імпортувати

Ткаченко Анастасія,

*Дніпровський ліцей № 22
Дніпровської міської ради*

сільськогосподарські культури до багатьох держав світу, розвивати далі ринок збуту. Це дало б змогу збільшити кількість робочих місць, мати гідну заробітну плату та вирішити проблему безробіття.

Якою я уявляю собі майбутню Україну після війни? Високо розвинутою, квітучою, величною.

Зростання економіки в державі сприяє збільшенню кількості людей, спроможних купувати майно, таке як автотранспорт, житло, земельну ділянку тощо. Розвивається будівництво: відбудовані всі знищені та пошкоджені від вибухів ракет будівлі, дитячі майданчики, школи, лікарні. Квітнуть навколо сквери та парки, куди приходять відпочити літні люди.

Я бачу щасливих дітей, які гуляють містом разом з батьками. В селах і містах високий рівень добробуту. В притулках для тварин створені чудові умови для їх утримання, відсутні проблеми з кормами та ліками.

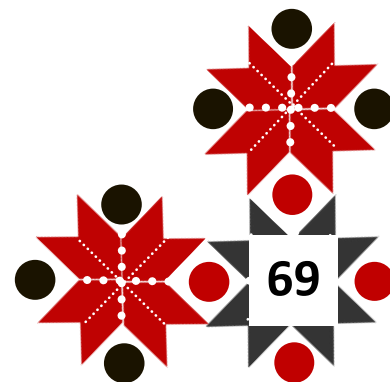
Приємно спостерігати за тим, як покращився рівень життя громадян України. Наша країна займає провідне місце в розвитку всіх секторів економіки, особливо в третинному. Велика кількість туристів з різних куточків світу щорічно протягом року відвідують нашу державу. Цьому сприяє також інтерес до неї іноземних компаній, які вклали свої інвестиції в економіку України.

Уряд України провів дієві реформи, які покінчили з корупцією в державних інститутах влади та органах місцевого самоврядування, у всіх гілках влади закріпилися принципи демократії.

Це призвело до зростання відсотку добробуту в суспільстві, оскільки гроші тепер витрачаються на покращення інфраструктури міст та сіл.

Відбулося зростання оплати праці населенню, збільшилися пенсії, соціальні виплати. Все це сприяло підвищенню віку життя людей в Україні.

Я впевнена, що саме таке майбутнє чекає мою державу!

Україна - це країна, яка пройшла кризь випробування, але вистояла й відродилася. Її шлях був нелегким, сповненим болем, втрат і боротьби. Проте саме ця боротьба сформувала нову Україну - сильну, незалежну, європейську.

У майбутньому вона постає державою з високим рівнем життя, розвитком науки, культури, технологій, де кожен громадянин почувається гідним, потрібним і вільним.

Майбутнє України творять ті, хто не зламався у складні часи. Народ, який згуртовувався у хвилини небезпеки, збудував суспільство, засноване на взаємоповазі та довірі.

Освіта стала ключем до змін:

інноваційні школи, доступ до сучасних знань, прагнення до саморозвитку зробили українську молодь рушійною

Іванюк Альбіна,

*Дніпровський ліцей № 22
Дніпровської міської ради*

силою. Саме вона - активна, патріотична, креативна - повела країну вперед.

Україна у майбутньому - це держава, яка вміє пам'ятати і цінувати. Історія більше не замовчується, а вивчається з повагою. У містах стоять пам'ятники героям, імена яких відомі не лише в Україні, а й у всьому світі. Мова, культура, традиції стали джерелом сили, а не причиною для поділу. Люди вільно розмовляють державною мовою, читають твори українських поетів та письменників, слухають національну музику, переглядають свої фільми.

Мир- найбільше досягнення України майбутнього. Після довгої боротьби за свободу країна змогла захистити свої кордони. Більше ніхто і ніколи не порушить її спокій.

Воїни ЗСУ стали символом сили й гідності. Відбудовані міста і села, відремонтовані дороги, лікарні й школи - це плоди перемоги, що далася дорогою ціною.

Значну роль у становленні майбутньої України відіграє екологія. Люди почали піклуватися про довкілля, впроваджувати чисті джерела енергії, відмовлятися від шкідливих виробництв. Збільшилася кількість зелених зон в містах, повітря стало чистим, а річки знову наповнилися цілющою водою. Природа більше не потерпає від руйнівної діяльності людини, адже кожен українець розуміє: здорове довкілля - це здорова нація.

Не менш важливою стала соціальна справедливість. У майбутній Україні кожен має рівні можливості, які незалежать від місця народження, статків чи походження. Пенсіонери отримують гідну допомогу, діти - якісну освіту, а люди з інвалідністю - підтримку й повагу. Військові так само отримують

підтримку від волонтерів і народу. Держава стала ближчою до людини, а суспільство - чуйнішим і людянішим.

Важливим кроком стало повернення українських сердець додому. Ті, хто виїжджав за кордон, рятуючись від рашистських ракет, повернулися до дому. Вони привезли з собою досвід, ідеї, натхнення і вклали їх у розвиток рідної країни. Україна перестала втрачати своїх людей. Іноземні держави інвестують свої кошти в її розвиток, оскільки вбачають для себе великі перспективи побудови свого бізнесу в нашій державі.

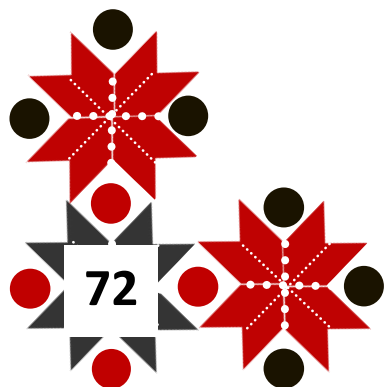
Я вважаю, що майбутнє України твориться вже сьогодні - в наших думках, словах і вчинках. Якщо ми збережемо віру, працюватимемо чесно, підтримуватимемо одне одного, та любитимемо свою країну, Україна не

лише вистійть, а й
розквітне.

Вона стане саме такою,
за яку ми зараз воюємо:
незалежною, сильною,
вільною, квітучою,
високорозвинutoю
державою,

Месяцева Катерина,

Комунальний заклад освіти "Міський юридичний ліцей наукового спрямування при Університеті митної справи та фінансів" Дніпровської міської ради

Дорога моя Україна майбутнього!

Зараз я пишу тобі з нашого сьогодення – з часу болю, боротьби, втрат, але й з великою вірою в мирне майбутнє. Ми покоління, яке стало свідком великої боротьби. Зараз ми робимо все можливе бо кожен наш крок, кожне наше зусилля – це крок до твоєї перемоги. Всі ми живемо у дуже складний час у часи війни, коли кожен Божий день починається з тривоги, ракет, вибухів, а кожен наш вечір починається – із молитви за тих, хто знаходиться на передовій та захищає нас кожний Божий день.

Я хочу, щоб ти знала, ким ми є насправді. Ми звичайний народ який не здається. Народ, який піднявся на ноги, став на захист своєї рідної землі.

Ми – це діти які збирають кошти на дрони. Наші айтішники які навчилися створювати нові та ремонтувати старі дрони. Вчителі які створюють в школах та ліцеях благодійні ярмарки на яких збирають кошти для наших військових. Це ми, всі такі різні цивільні люди, але об'єднані в прагненні зберегти тебе нашу Україну.

Герої живуть серед нас. Вони не лише люди у військовій формі з автоматом в руках, а й люди в білих халатах які рятують кожного дня сотні поранених з передової частини, де кожної хвилини обстріли.

Це мама, яка самотужки піднімає дітей на ноги, чекаючи на чоловіка з фронту. Наші вчителі які проводять уроки в бомбосховищі. Також - це наші волонтери. Це люди з великим і бажанням помагати

військовим. Вони не носять зброю у руках, але вони озброєні добром, вірою та рішучістю. Наразі ми бачимо героїв у простих людях, які готують їжу, надсилають посилки з потрібними речами, чи навіть віддають останні гривні на донат для наших військових. Кожна наша гривня – це не просто кошти, це крок до перемоги, життя для воїна та цеглинка в майбутнє України.

Ми дуже багато втратили людей та домівок. І цей сильний біль не стихає. Але він нас не зламав, а навпаки зробив нас сильнішими. Ми віримо в наших військових та в тебе, Україно. Ми всією Україною чекаємо цей день, коли сирени замовкнуть назавжди, коли всі ми будемо засинати в спокої та тиші, а не в

коридорах чи підвалах.
Коли в школі будуть лунати дзвоник лише на урок, а не на тривогу. Ми мріємо і діємо. Ми віримо в те, що робимо

сьогодні, бо це частина тебе.

Майбутня Україно, збережи пам'ять про наше сьогодення. Бо саме воно зробить тебе сильнішою. Пам'ятай про тих, хто помер на фронті захищаючи тебе. Головне знай, що ми боремось не лише проти ворога, а й за тебе та твою незалежність. За твоє чисте небо, голосні вулички та щасливих людей. Ми живемо і діємо. Кожного дня ми будуємо тебе, Україно. І навіть сама найменша справа – це великий крок вперед.

Ми віримо та знаємо, що ти обов'язково прийдеш мирна, сильна та вільна, і в тобі житимуть наші вільні люди, наші справи та наша любов. Майбутня Україно, пам'ятай ми боролися заради тебе.

Дніпро, 10.05.2025

Музика Анна,

*Слобожанський ліцей
Слобожанської селищної ради*

Лист – це особлива форма спілкування. І той, хто пише, завжди непокоїться, чи отримає його адресат. Моє ж повідомлення повинно дістатися у майбутню Україну! Дуже хвилююче і зворушливе завдання...

Отож, привіт, моя Україно! Сподіваюся, що цей лист читається не у бомбосховищі, не під звуки сирен і вибухів, не зі сльозами на очах від втрати. Напевне, зараз у тебе день, і можна споглядати прекрасну блакить неба з кудлатими хмаринками, буйну зелень лісів, гаїв... Десь удаліні видніється яблунево-вишневий садок, укритий біло-рожевим вбранням. А, може, зараз настає тихий літній вечір. Після спекотного денного сонця можна подихати прохолодним повітрям з

квітковими пахощами і послухати неймовірні співи соловейка, горихвістки, вільшанки... І все це відбувається у мирний час.

Сьогоднішня Україна сповнена болю, хвилювань, неспокою, але й великого прагнення до свободи та життя. Наша щоденність наповнена неприємними новинами, болючими звістками і суцільною невідомістю навіть щодо наступної години. Проте ми вчимося жити, радіти і цінувати кожну мить спокою. Наш народ зараз позбавлений багатьох раніше таких звичних речей: планувати свій наступний день, поїздки в ліс, мандрівки на схід країни, зустрічі з рідними... Деякі навіть не можуть завести тваринку, про яку мріяли, бо втратили житло. Молодь не вступає до запланованих навчальних закладів, тому що ворог розбомбив ці будівлі.

Цей перелік можна продовжувати ще довго, проте є речі, які ми зацінили ой як сильно. Яка ж це насолода чути голос рідних, бачити дитячі очі, в яких немає страху, слухати грім грози і не лякатися цього звуку, насолоджуватися безперервним нічним сном, ходити до школи, на концерти, в театри...

Пишу тобі, моя Україно, ці рядки, щоб ти ніколи байдуже не ставилася до буденності і звичних речей, бо вони насправді дуже важливі. Умій зупинитися і замилюватися навіть весняним листочком на дереві, який лише починає свій короткий, але такий прекрасний шлях. Будь чуйною до знедолених, хай твоє серце буде милосердним і спраглим до любові. Бережи і шануй пам'ять про ціну своєї незалежності.

Я переконана, що в тебе є майбутнє. Воно чудове, різноманітне, світле, сповнене дитячим сміхом, ідеями молоді,

проектами і відкриттями науковців, мудрими порадами старших... У твоєму часі всі важливі і потрібні. На твоїй території працює багато підприємств, заводів та науково-дослідницьких центрів. Тепер до твоїх навчальних закладів, Україно, приїжджають навчатися іноземці з усього світу. Та й взагалі, ти стала найголовнішою країною Європи, в якій мріють побувати не лише європейці.

У моїй майбутній Україні живуть щасливі люди, які шанують життя і право на вільність. А ще кожен знає, що він потрібний і важливий для своєї держави.

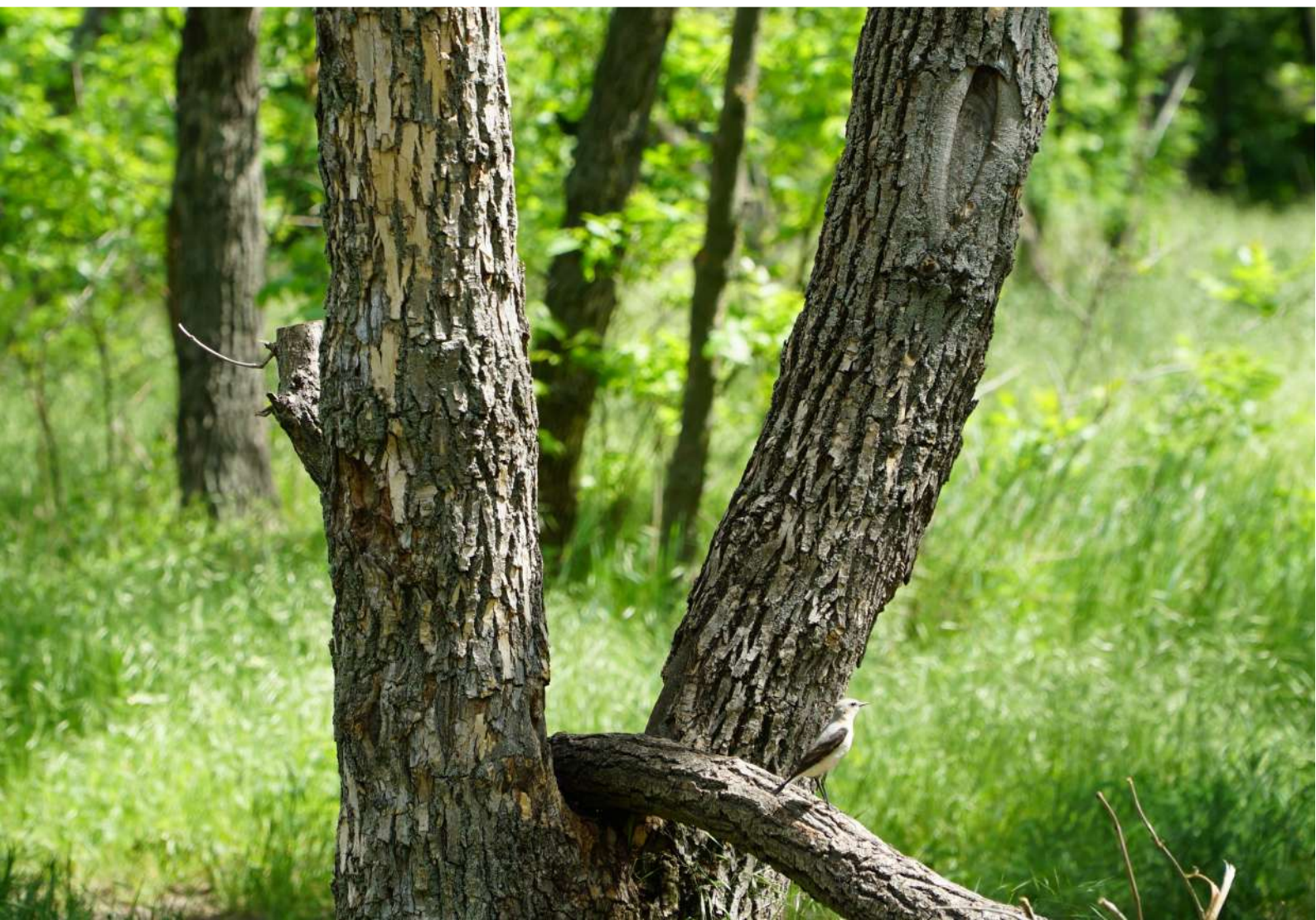
Сьогоднішні українці сіють зерна надії та сподівання, зрошуючи їх потом, сльозами та кров'ю, щоб майбутнє покоління споглядало врожай світла, миру та добра.

З любов'ю, твій голос з минулого.

Бо у грудях держави, мов птах, серце Хортиці б'ється,
Кров козацька могутньо нуртує в аорті Дніпра ...
Анатолій Рекубрацький

Дорога майбутня Україно!

Пишу тобі з 2025 року — з часу, коли ми ще боремось за справедливість, свободу і гідне життя для кожного. У серці моєму живе надія, що ти, Україно майбутнього, стала саме такою, якою ми всі мріємо тебе бачити: сильною, незалежною, справедливою та щасливою державою.

Я сподіваюсь, що війна вже закінчилася, і на твоїй землі знову панує мир. Що діти сміливо ходять до шкіл, а не ховаються в укриттях. Що матері більше не прощаються з синами, проводжаючи їх на фронт, а зустрічають їх на вокзалах з квітами після повернення з відпустки.

Мрію, що твої люди залишаються вдома, в Україні, бо тут є все для щасливого життя — гідна праця, справедливе правосуддя, медицина і освіта. Що молодь не шукає кращого життя за

Портретний Олександр,

*Ліцей №3
Підгородненської міської ради
Дніпропетровської області*

кордоном, а будує своє щастя тут, на своїй землі.

Сподіваюся, що українська мова звучить всюди — у селах і містах, у кіно і на телебаченні, в науці й в уряді. Що культура процвітає, а пам'ять про героїв зберігається у серцях, вулицях, книгах і піснях.

Я знаю, що шлях до цього був важким. Але я вірю, що ти витримала. Бо твоя сила — в людях. У тих, хто не зламався. У тих, хто віддав усе, щоб твоє небо було мирним, а твоє майбутнє — світлим.

Я мрію зустріти тебе, Україно майбутнього, і побачити посмішки на обличчях людей. І тоді я зможу сказати: «Ми все зробили правильно».

З вірою і любов'ю,
твій громадянин з 2025 року

Орехова Валерія,

Ліцей №3

*Підгородненської міської ради
Дніпропетровської області*

Дорога майбутня Україно!

Пишу тобі з часу, коли триває війна. Щодня ми живемо між тривогами й надією. Наші герої боронять тебе, віддаючи свої життя. Ми їх пам'ятаємо й завдячуємо їм кожен новий день.

У тилу ми теж воюємо, але інакше — донатами, волонтерством, турботою. Кожна маскувальна сітка, аптечка, дрон — це наша маленька перемога. Ми віримо: усе це — цеглинки у твій вільний дім.

Ми сумуємо за тими, кого втратили, але не втрачаємо віри. Мріємо про мирне небо, дитячий сміх і нові міста без руїн. Працюємо, вчимося, живемо — і щодня наближаємо тебе, сильну та квітучу.

Ми віримо в тебе. Ми йдемо до тебе
— попри все.

З любов'ю,
Твоя Україна з 2025 року.

Дорога моя Україно!

Я пишу тобі з буремного сьогоднішнього дня, в той час, коли кожен ранок розпочинається з новин, а кожна наша молитва — за мир. Ми живемо у складну добу, але попри все, ми не втрачаємо віри, бо в наших серцях — надія, а в очах — вогонь незламності.

Щодня ми вшановуємо Героїв хвилиною мовчання. І з повагою проводжаємо в останню путь захисника «на щиті» — і цей біль, ця тиша прорізає серце. Проте саме в ці миті ми ще сильніше відчуваємо: ми — єдині. Ми — незламні. Ми — Україна.

У школі ми долучаємось до благодійних ярмарків, щоб зібрати кошти для потреб військових чи постраждалих

родин. Ми творимо добро разом, бо розуміємо:

кожна гривня, кожен жест

допомоги — це

крок до нашої

перемоги. І ми

віримо, що вона

Любімова Вероніка,

*Комунальний заклад "Ліцей №16"
Кам'янської міської ради*

вже близько.

Я звертаюся до тебе, майбутня Україно, щоб розповісти, як ми боремося не лише зброєю, а серцем. Ми допомагаємо, ми молимося, ми навчаємось. Ми будуємо тебе — оновлену, сильну, незалежну. І мріємо про тебе — квітучу, з мирним небом, з дитячим сміхом на вулицях, з піснями у вільному повітрі.

“Любіть Україну, як сонце, любіть, як вітер, і трави, і води...

В годину щасливу і в радості мить, любіть у годину негоди.” (В.Сосюра)

Ці рядки — не просто слова, це правда, яка живе в кожному з нас. Бо наша сила — у любові. До рідної землі, до один одного, до волі.

Я знаю, що ти, майбутня Україно,

читаєш ці рядки з мирної оселі.
Можливо, ти вже стала
частиною великої Європейської
родини, або ж просто живеш у
країні, де не лунають сирени. І я
вірю — ти пишаєшся нами,
своїми синами і доньками, що
вистояли, не зламались, і
вибороли цю тишу.

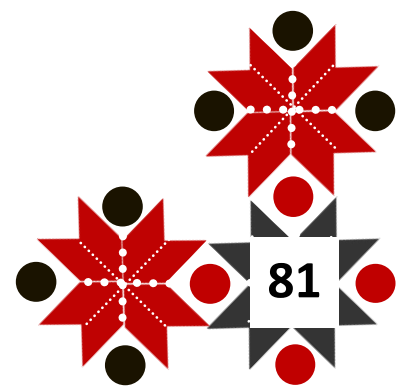
Пам'ятай про нас.

Пам'ятай про тих, хто віддав
найцінніше заради тебе.

Живи гідно.

Будуй щасливо.

І завжди залишайся Україною
— вільною, сильною,
нескореною.

Лопатниченко Юлія,

*Комунальний заклад освіти
"Дніпровський науковий українсько-
американський ліцей"
Дніпровської міської ради*

Майбутня земле, Україно, чи впізнаєш ти у шепоті вітру відгомін наших днів? Ми – тіні на межі епох, свідки полум'я, що перетворює звичне на попіл, а з попелу виводить невідоме. Наші історії не завжди фіксуються на плівці чи папері; часто вони живуть у зламаних іграшках, потрісканих стінах, у мовчазних поглядах, звернених у нікуди.

Уяви собі сад, де замість плодів зріють сльози, а квіти розпускаються під завивання сирен. У цьому саду щодня виростають нові паростки мужності. Чиїсь руки, що звикли до клавіатури, тепер міцно стискають зброю. Чиєсь серце, що співало колискові, тепер стискається від болю за втраченими. І кожен, хто залишається, хто допомагає, хто вірить – є невидимим садівником, що плекає майбутнє нашої Батьківщини.

Наші жертви,
так звані
"донати" – це не
просто

транзакції. Це краплі надії, зібрані з океану відчаю. Кожна монета, відірвана від необхідного, стає невидимою ниткою, що з'єднує тих, хто потребує допомоги, з тими, хто її надає. Ця мережа підтримки – наша відповідь темряві, наша віра в те, що світло обов'язково проб'ється крізь найгустішу завісу.

Біль... Він – наш постійний супутник. Він живе у тиші спорожнілих кімнат, у згадках про голоси, які вже не зазвучать. Але цей біль не паралізує. Він стає каталізатором, перетворюючись на вперту жагу до справедливості, на незламне прагнення до миру.

Наша віра – це не ілюзія. Це внутрішній компас, що вказує шлях крізь туман невизначеності.

Ми можемо не бачити кінця шляху,
але ми відчуваємо його наближення у
кожному звільненому місті, у кожному
піднятому прапорі.

Наші мрії про тебе, Україно, схожі на
перші весняні квіти, що пробиваються
крізь замерзлу землю. Ми мріємо про
час, коли дитячий сміх буде гучнішим за
вибухи, коли слово "мир" знову стане
буденністю, а не заповітним бажанням.

Наші щоденні справи – це тисячі
невидимих подвигів. Кожен, хто
продовжує працювати, навчатися,
творити, незважаючи на війну, є
будівельником твого майбутнього.

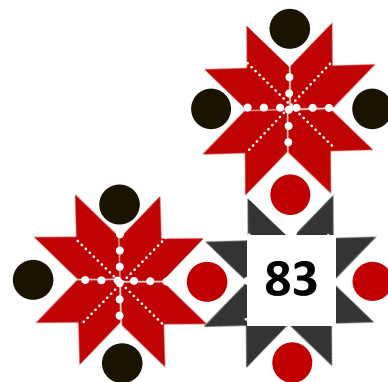
Кожна збережена культурна цінність,
кожна підтримана ініціатива – це
цеглина у фундаменті твоєї нової історії.

Коли ти читатимеш це послання,
спробуй відчути не слова, а емоції, що
стоять за ними. Відчуй нашу втому і нашу
незламність, наш біль і нашу надію.
Знай, що у кожному з цих безіменних
голосів билося серце, сповнене любов'ю
до тебе – тієї, якою ти станеш.

Пам'ятай нас не як героїв чи жертв, а
як тих, хто крок за кроком, день за
днем, у найважчі часи, будував твій
завтрашній день.

З вірою у твою Перемогу та
найкращими сподіваннями,

Один із багатьох голосів...

Вітаю тебе, майбутній українцю! Якщо ти зараз читаєш це есе українською мовою, тут, та придаєш цьому значення, значить, увесь наш народ впорався з цим тяжким, спустошливим випробуванням – війною, котрій наразі не видно ані кінця, ані краю. Наш народ вийшов з неї як окрема, українська нація і навіть якщо ми, не дай Боже, втратили державу – ми не втратили наше етнічне «Я».

Я не знайду сміливості сказати, що треба уникати війни як явища. Життя на периферії двох світів: Азії та Європи, змушує бути готовим до неї постійно.

Тож готуйся, адже, навіть, на твоєму мирному віку вона може прийти як чума з невідомих країв. Війна то дуже складна штука, яку не пояснити і не описати

словами. Про неї можна тільки мовчати і молитись, щоб не побачити її знов.

Ми народились у поколінні української незалежності

Апанасенко Артем,

Комунальний заклад освіти "Міський юридичний ліцей наукового спрямування при Університеті митної справи та фінансів" Дніпровської міської ради

«другої генерації» не такі, як народжені у 90-і роки ХХ століття. У нашому вихованні не брали участь люди, сформовані радянським суспільством. Усе життя ми покладаємо на майбутнє української держави та благополуччя українського народу. Навіть, ідучи за шляхом досягнення власних цілей, задоволенні особистої користі, ми думаємо про долю країни та її суспільності.

Маю надію, що ми виховали тебе, українцю, із власними переконаннями та усвідомленні важливості вседержавних питань: демократії, свободи та незалежності. Адже незалежність та ініціативність – це ключі до успіху народу. Без них його існування втрачає сенс та він стає етносом, що потім має згадку лише у старих переписах

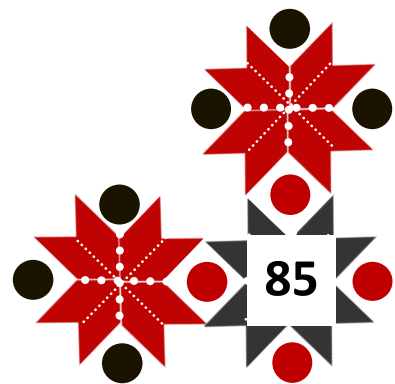
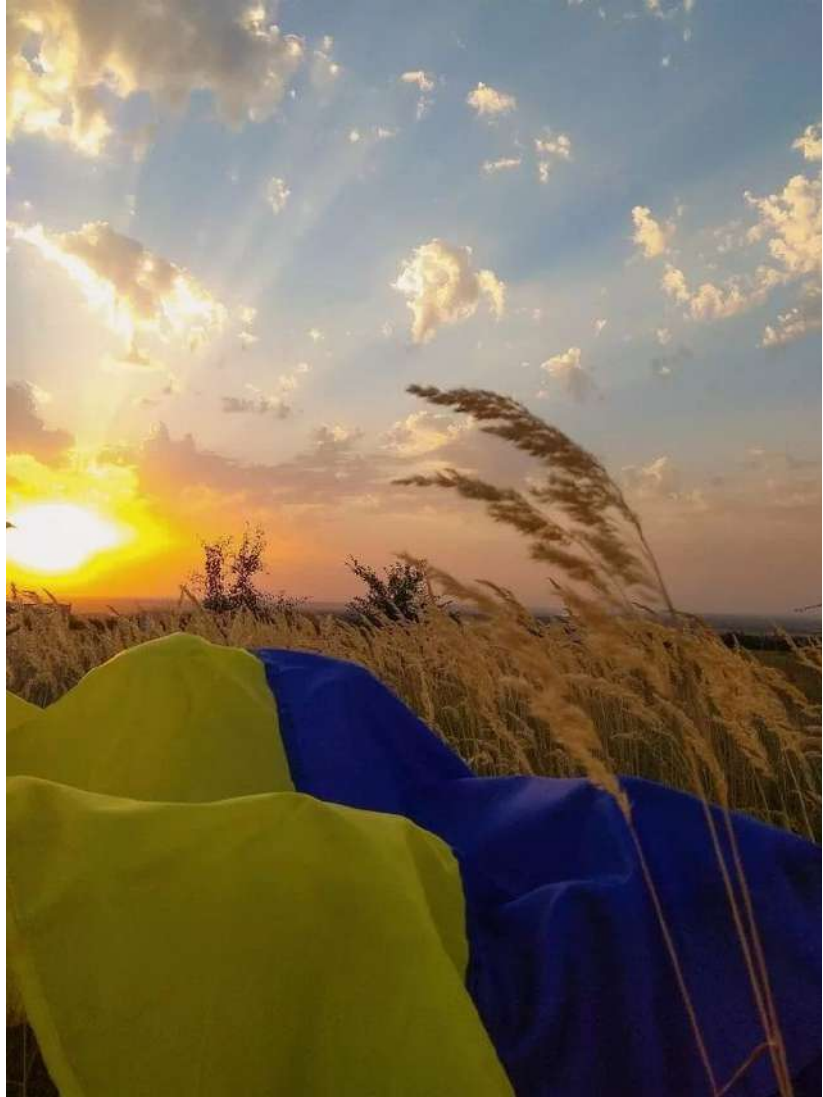
населення та історичних довідниках.

Усе це ми пройшли, проходимо і пройдемо лише для того, щоб віра в Україну, в народ її, мову та культуру жили вічно. Щоб така молода нація як наша, пройшла всі буремності та скрути й зайняла своє місце під Сонцем.

Навіть, якщо українцем буде «немодно», під час виконання гімну припинять співати та класти руку на серце, армія розвалиться, а політичний істеблішмент викликатиме лише сміх – пам'ятай, що хтось поклав своє життя за право народу самому визначати, коли і як справляти Різдво, називати вулиці своїх міст. На якій мові вчитись та в якій церкві молитись, як називати дітей. Усі ми зараз з'єднались у невпинний потік фізичної та розумової праці для досягнення лише однієї цілі: виживання. Виживання тебе, майбутній українцю.

«Ні, я жива, я буду вічно жити, я в серці маю те, що не вмирає!»

Л. Українка.

Я пишу тобі листа з того часу, коли над нами літають ракети, коли виє сирена й діти вчаться рахувати на вибухах, що розтинають нічну тишу.... Ми починаємо новий день із повідомлень про руйнування та кількість загиблих захисників та мирних жителів. День не минає без болю та сліз, а ніч - без жаху й тривоги. Я не знаю, коли ти читаєш мого листа, але сподіваюсь: не в укритті, не під зливою снарядів, і не в окопі, а на волі.

Ми живемо в час великої, страшної та кривавої війни. Наші міста, села, домівки безжально обстрілюють, а наші серця розбиті від втрат близьких людей: рідних, друзів, колег, знайомих.

Ми єднаємося для того, щоб тримати удар, захищаючи Україну-
неньку від жорстоких
окупантів. Настав час
великої єдності,
коли народ став
одним цілим,
щоб разом

Очкур Валерія,

*Слобожанський ліцей
Слобожанської селищної ради
Дніпровського району
Дніпропетровської області*

дбати про майбутнє нашої держави. Ми почули нові слова: "волонтери", "донати". Сьогодні всі ми допомагаємо наближати Перемогу!

Найбільше я зараз думаю про наших захисників і захисниць, які стали стіною, аби ми могли навчатись, працювати, жити. Вони жертвують своїм життям заради Батьківщини. Ми щоранку хвилиною мовчання вшановуємо всіх, чиє життя забрала ця безглузда кровопролитна війна.

Проводжають сиві матері своїх синів і дочок на фронт, утираючи сльози. Серце стискається від болю, коли бачиш, як дітки не хочуть відпускати своїх татусів. А як чекають дружини звісточки: «Живий! Усе норм! Обіймаю!»

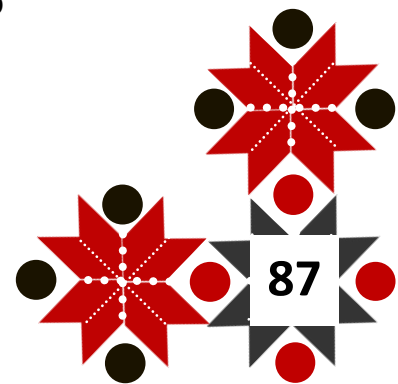
Багато маків насіяла війна...
Скільки крові невинних людей на
ворожих руках... Скільки людей
віддало своє життя за Україну, у якій
зараз живеш ти.

Не знаю, чи залишаться їхні імена в
підручниках, але хочу, щоб кожен
українець знав і пам'ятав, що
пережила наша держава!

Вірю, що ти, майбутня Україно,
вільна, квітуча, багата! Пам'ятай про
тих, хто рятував тебе в грізну годину.
Про сльози, яких ми не соромимось.
Про надію, яка живе в серцях
кожного. І про свободу, яку ми
виберемо у ворогів!

Збережи справжній український
дух. Не дай майбутньому байдужо
ставитись до
минулого!

З любов'ю
із
буремного
2025

Дорога моя Україно, незламна і
сильна! Я не знаю якою ти станеш, але
вірю, що твоя земля буде вкрита
квітучими садами, на полях буде
колоситися золота пшениця. Хочу, щоб ти
пам'ятала нас, тих, хто був з тобою поруч
тоді, коли тебе намагалися зламати, коли
твої міста і села вкривали рани від
вибухів ракет, а ми, діти, разом з
батьками, дідусями, бабусями,
вчителями, сусідами ховалися в укритті.

Ми вже навчилися жити у новій
реальності, але мріємо, щоб ця
реальність змінилася. Щоб на місці вирв
у дворах будинків знову вирости дитячі
майданчики. Щоб не було сирен, а лунав
дитячий сміх, і ми рахували не дрони, а
далекі зорі безкрайнього Всесвіту.

Зараз вже четвертий рік
поспіль триває війна з
рашистами. З першого її
дня весь світ
побачив сильну,
незламну
Україну,

Заїка Кіра,

*Дніпровський ліцей № 22
Дніпровської міської ради*

громадяни якої відважно відстоюють
свою свободу, гідність, історію та рідну
мову.

Кожен донат волелюбних українців -
це не просто кошти, це наш голос, наш
крок до справедливої перемоги. Кожен
малюнок, кожне слово подяки - це щит
для воїна ЗСУ, який тримає позицію на
фронті. Моя родина теж допомагає
нашим воїнам донатами, це маленькі,
але дуже потрібні кроки до перемоги.

Я так мрію побачити не у сні, а в
реальності, як квітнуть мирні українські
села і міста. Я лягаю спати і
прокидаюся з одним єдиним
бажанням про справедливий, чесний і
вічний мир.

Україно моя, рідна
матінко-ненько, ми
потроху відбудовуємо
тебе навіть зараз, коли
довкола - руїни, і війна
продовжує забирати
життя дорослих та
маленьких українців.

Ми віримо в те, що
наші нащадки будуть
знати про лихоліття
війни тільки з
підручників історії та
документальних
фільмів.

Я вірю в тебе,
Україно!

Ти - наш дім, наша
любов, наша сила,
наше майбутнє!

2025 рік. Дим. Попіл. Земля, що дихає гаром і кров'ю. Вулиці, на яких замість дитячого сміху — сльози і гуркіт артилерії. Будинки, які ще вчора були домом, тепер — руїни з уламками спогадів. Там, де колись стояли накриті столи, тепер лежать уламки і розбиті вікна. Там, де колись пили чай, тепер гріють руки біля окопної свічки. Ті, хто залишився, дивляться в небо з питанням: "Скільки ще?" У поглядах — втома, у серцях — тріщини. Але попри це, хтось щодня в'яже сітки, донатить, віддає останнє. Не через обов'язок. А тому що інакше не можна.

Справжні герої — не в кіно. Вони — серед нас. Військові, які падають від втоми. Мати, яка засипає з дитиною в коридорі. Жінки, які чекають дзвінка від чоловіка, який перебуває на передовій. Медики, які не відчують рук.

Лункіна Ксенія,

Комунальний заклад освіти "Міський юридичний ліцей наукового спрямування при Університеті митної справи та фінансів" Дніпровської міської ради

Волонтери, які з останніх сил намагаються закрити збір. Всі, хто тримає небо не словами, а справами. Кожна зруйнована школа — це болюча рана. Кожна дитина, яка ховається в підвалі замість того, щоб відповідати на уроці — це втрачене дитинство. Але саме ці дні — це не кінець. Це будівництво чогось нового. Адже ми будуємо нашу історію. Є надія. Вона — у листах із фронту, в перших кроках дитини в евакуації, в теплому хлібі, який несуть у зруйноване село. Надія — в тиші, що іноді настає після сирени. Вона — в думці, що десь попереду є місце, де більше не стріляють. Я правді вірю, що той, хто читає ці рядки — дожив до тиші. До світанку. До весни, коли знову цвітуть яблуні.

До часів коли Україна, не асоціюється тільки з війною. Це місце де хочеться жити і будувати майбутнє, бути впевненим у завтрашньому дні. Де поруч з тобою сміються діти, не ховаючись. А люди повертаються додому не з валізами, а з мріями. Якщо ж ти живеш у такій країні, бережи її.

Цей лист не про жаль і не для співчуття. Ці слова для того, щоб ти знав: тиша, в якій ти живеш, — має голос. Спокій — має ціну. І кожен твій день у мирі — це чийсь втрачений день на війні. Ти живеш у країні без вибухів — бо хтось не побоявся стояти під ними. Ти будуєш мрії — бо хтось відмовився від своїх. Пам'ятай про це. Не для того, щоб плакати. А щоби жити — гідно. І берегти те, що далось такою ціною. Пам'ятай. Не мовчи. І не дозволяй мовчати іншим. Бо минуле — не тягар, а коріння. Воно живе в нас — болем, але й гордістю.

Вітаю, майбутня Україно! Я – Україна з 2025 року і хочу розповісти тобі про те, що відбувається в мене зараз.

На жаль, війна ще триває, але ж у тебе в майбутньому її немає, правда? Наші сини та доньки мужньо боронять мене вдень і вночі, віддаючи найцінніше, що в них є – їхні життя. Мені неймовірно сумно це бачити – серце розривається від болю. Та я вірю в перемогу та залишаюся оптимістичною.

Не думай, що захищають мене тільки на фронті: хлопці і дівчата по всіх моїх гарних містах збирають кошти на допомогу ЗСУ, плетуть сітки, збирають гуманітарну допомогу та роблять ще багато іншого, щоб допомогти людям, що мене захищають. Крім цього,

вони допомагають тим, хто залишився без родини та рідного дому. Наші діти один одному допомагають вийти з депресії, зрозуміти

Антонюк Софія,

*Дніпровський науковий українсько-американський ліцей
Дніпровської міської ради*

ситуацію та надихають рухатися далі. Велику заслугу мають наші медики, які кожного дня рятують сотні людей від загибелі, а також рятувальники, які дістають людей з-під завалів, вивозять з окупованих територій. Всім їм я щиро вдячна, адже саме вони змушують мене вірити в перемогу.

До того ж, українці намагаються пристосуватися до цих важких і жахливих умов. Кожен виконує свою роботу: хтось працює в офісі, хтось – на будівництві, а хтось – у школі. Всі вони не тільки докладають зусиль, щоб відновити хоч трохи економіку, а й сприяють культурному, освітньому, духовному, фізичному та технологічному розвитку. Під час війни українці винайшли багато нового:

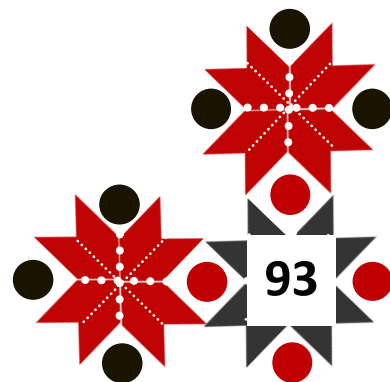
«Шабля» – український дрон-камікадзе, «Himer» – унікальна українська система радіозв'язку, SKIFTech – компанія, яка створила лазерні симулятори бою, що стали незамінними для тренувань військових.

Наші діти, намагаються не втратити свого дитинства - відпочивають та розважаються. Хоча, деякі з них вважають це не потрібним в умовах війни, я вважаю інакше. Саме тоді, коли розпочалася війна, ми почали найбільше цінувати життя, адже воно в нас одне, і як виявилось, його втратити легше, ніж ми думали. Тож коли я бачу всміхнених, добрих і хоча б на мить щасливих українців, я розумію, за що ми боремося. Всі вони невтомно працюють і так само щиро відпочивають, гуляють і веселяться. Тобто є самими собою. Сподіваюсь у майбутньому наші діти будуть ще щасливішими, ніж вони є зараз.

Я дуже сильно хотіла б дізнатися, якою стану в майбутньому: що зміниться?

Вірю, що все буде набагато краще, ніж зараз. Однак, я розумію, що ти не можеш мені відповісти: майбутнє справдиться, тільки якщо про нього не знає теперішнє.

Ти запитаєш мене: «Чому ж пишеш мені з 2025-го?». І моя відповідь буде такою: «Я хочу нагадати тобі, якою ціною та наполегливістю, якими зусиллями та діями ти стала такою, яка є.» Тож, я сподіваюсь, що в майбутньому Україна буде квітучою, ніжною, сильною і незалежною!

Лист до голуба з України...

Привіт, мій вірний голубе!

Яку? Яку ти, голубе, приніс сьогодні мені звістку? Як швидко ти облетів усю мою країну? Чи було боляче твоїм очам і пекуче білим крилам, які вмить стали чорними?

Чи літав ти над Харковом, Сумами, Бучею, Маріуполем, Запоріжжям, де в повітрі ще й досі лунає свист снарядів, а на землі залишилося попелище, мов стерті сліди від звичайного буденного життя, сповненого дитячого сміху? Чи зупинявся ти над теплою Одесою, де морські хвилі прибивало все швидше і щемливіше, коли вкотре лунала повітряна тривога, а заспокоювалися і

знову вигравали на сонці,
почувши довгоочікуваний
відбій? Чи вистачило в тебе
сил долетіти до
неозорого
Дніпра, коли
веселку після

Савран Марія,

Дніпровський ліцей № 100 "ЛІДЕР"

дощу змінювали вогняні промені від збитих шахедів? Чи дивилися тобі вслід люди, коли ти летів з надією на світле майбутнє, яке стало вже більше десяти років єдиним і головним бажанням в новорічну ніч, яку вже не всі могли собі дозволити? Чи бачив ти втомлених і замерзлих не від холоду ластівок, які вже не хотіли літати, сповіщаючи про прихід весняного тепла?

Чи застигала у тебе сльоза від побачених спустошених дитячих майданчиків, вибитих у школах вікон, спалених сільських стріх та зруйнованих людських доль в один, здавалось, звичайний ранок 24 лютого 2022 року? Чи зміг ти врятувати свою сім'ю від смерті, болю та розчарування?

Від спустошеності всередині і льоду,
який огорнув вже за три роки, не одне
серце?

Чи дочекаєшся ти сонячного променя,
замість зарева від полум'я палаючого
дерева та перетвореного в одну хвилину
на попіл? Чи сядеш ти на плече солдату,
який посивів вдвічі швидше, ніж
потрібно, бо ризикував не щодня, а
щосекунди своїм життям заради інших?
Чи розправляв ти свої втомлені крила
над руїнами Каховського водосховища,
яке зникло, наче ніколи й не існувало?

Чи зможеш ти пояснити, чому твої
білосніжні крила надто швидко стали
чорні, наче торкнулися безодні, коли ти
облітав мою Україну? Чи зможеш ти
сьогодні спокійно літати, не думаючи чи
таки настане для когось ще одне таке
вже довгоочікуване завтра?

Чи будеш ти зупинятися задля
відпочинку на тихому ґанку вже
овдової жінки, яка досі щодня чекає
свого чоловіка? Чи зможеш ти гуркотіти,
підлетівши до дитини, яка вже не

почує слів матері та не буде загорнена в
її теплі обійми, коли вкотре впаде і буде
плакати? Чи вистачить тобі сил летіти
над синьо-жовтим полем не від
посадженої запашної пшениці, а від
незліченної кількості українських
прапорів на могилах мужніх воїнів?

Чи залишишся ти символом миру та
любові, коли щохвилини стирається
межа між життям і смертю?

Яку?.. Яку ти звістку принесеш
наступного разу, коли ми бачитимемо в
блакитному небі птаха, а не тисячі
написаних кров'ю імен, які вже
назавжди там і залишаться, яких вже
ніколи не повернути, яких вже ніяк не
обійняти та не сказати, як сильно їх досі
люблять?

З любов'ю та вірою в
перемогу, просто
українка...

Дорога моя, вільна і сильна Україно!

Наше блакитне сонячне небо ще не завжди спокійне, тривога прокидає нас серед ночі, а новини змушують серце стискатися від болю. Я звертаюся до тебе з часу великої напруги, коли кожен день - це вибір залишатися сильними, бути людьми, допомагати, вірити. Цей лист - як міст між сьогоднім і тим світанком, який ми творимо своїми руками. Але попри все - ми живемо, працюємо, боремось. І дуже віримо, що ти, наша омріяна, непереможна Україно, вже існуєш - світла, мирна, оновлена, така, за яку ми зараз щодня докладаємо максимум зусиль.

У цьому листі хочу розповісти тобі про наших мужніх Героїв. Вони не завжди у броні й зі зброєю. Вони - це

викладач, який веде онлайн-урок під звуки вибухів.

Кобиринка Соломія,

*Ліцей № 16 ім. Юрія Дрогобича,
Дрогобицької міської ради,
Львівської області*

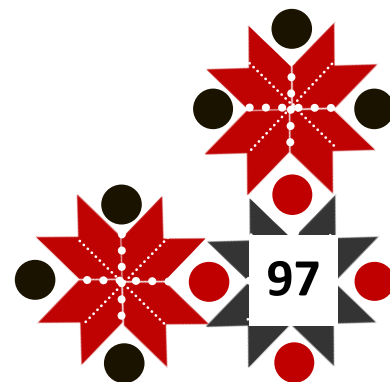
Волонтер, який ночами плете сітки, незважаючи на втому. Студент, що стає на захист Батьківщини. Мама, яка донатить останні сто гривень. Кожен з них - це цеглинка у твоїй фундамент. А ті, кого вже нема з нами - стали частиною твоєї душі. Ми їх пам'ятаємо. Вони з нами - в історії, у мовчанні, у нашій незламності. Ми багато чого втратили. Іноді здається, що втрачаємо себе. Але кожна втрата робить нас сильнішими, мудрішими, міцнішими. Ми плачемо. Але ми також сміємося - коли маємо змогу... Ми садимо квіти, відкриваємо кав'ярні, розповідаємо дітям казки. Ці дрібниці теж боротьба. Бо ти, Україно, народжуєшся з нашого болю, любові й щоденної праці.

Мріємо, щоб діти ходили до школи без страху. Щоб кожне місто розквітало, а не горіло. Щоб ветерани мали не лише ордени, а й гідне життя. Щоб слово «допомога» залишилось, але вже не як потреба, а як внутрішня риса людей. Мріємо про тебе - незалежну не лише на папері, а в кожному серці. Ми втомлені, розгнівані, часом розгублені. Але щодня ми встаємо і робимо ще один крок. Хтось на фронті вчиться жити з втратами. Хтось відкриває бізнес, щоб підтримати економіку Батьківщини. Ці кроки - як мозаїка, з якої з'являється твій образ, Україно майбутнього.

Ми дуже хочемо, щоб ти жила. Не лише на карті, а в кожному серці. Щоб ти говорила нашою мовою і дихала нашим повітрям. Щоб у твоїх містах лунав сміх, а не сирени. Щоб твої Герої були не лише на меморіалах, а в підручниках, у піснях, у вдячних поглядах перехожих, а саме головне - у пам'яті.

І ми зробимо все, аби ти такою стала.
Бо ти - не тільки мрія. Ти - мета.

З найщирішою вірою, твій голос із
воєнного сьогодення.

Привіт, моя рідна Україно! Я пишу тобі з 2025 року – з часу, коли триває війна. Не з тієї, що на історичних сторінках, а з живої, болючої та справжньої. Я знаю, що ти, майбутня, вже інша. Ти відбудована, вільна і сильна. Я хочу розповісти тобі про наше сьогодення, бо це важливо.

Кожного дня ми прокидаємось не лише з думками про школу, пари, улюблені серіали чи роботу. Ми думаємо про наших захисників – справжніх героїв сьогодення. Вони не лише солдати на фронті, а й лікарі, волонтери, водії, вчителі, діти, що плетуть маскувальні сітки, і навіть бабусі та жіночки, які передають теплі шкарпетки і смачну, домашню їжу на передову. Всі ми стали частинкою великої сили, що тримає тебе,

Україно. Іноді нам дуже важко, особливо, коли чуєш про втрати. Про молодих дівчат та хлопців, які вже ніколи не повернуться

Король Кіра,

Комунальний заклад освіти "Міський юридичний ліцей наукового спрямування при Університеті митної справи та фінансів" Дніпровської міської ради

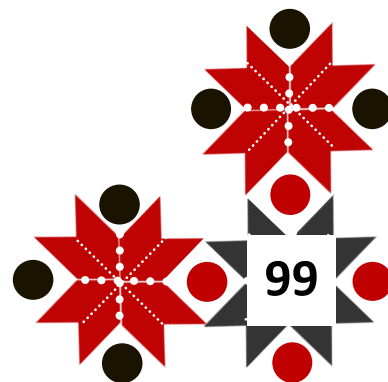
додому. Це боляче, але навіть у цей біль вплітається віра – у перемогу, у справедливість, у тебе, наша Україно. Ми плачемо, але не здаємось.

Кожна добра справа – це цеглинка у фундамент твоєї майбутньої величї. Я іноді передаю кишенькові на Донати, інші прибирають вулиці, доглядають поранених і також збирають гроші на дрони. Здається, дрібниці, але з них зростає велика справа – твоя перемога. Ми кожен день мріємо та молимося про те, щоб не боятися сирен, щоб наші рідні поверталися з війни живими, щоб на всіх українських землях звучала українська пісня, а діти ходили до школи, не ховатися в укриття, а будувати наше майбутнє.

Ти зараз зранена, але не зломлена.
Вибухи замінюють тишу, тривоги – пісні,
але ми все одно мріємо. Наші мрії стали
простішими, але глибшими. Мати дах
над головою, говорити рідною
українською без страху. Ми мріємо
ходити вулицями без руїн, будувати щось
нове. Ми не хочемо ненавидіти, але
точно знаємо: свобода – це найвища
цінність. Я не знаю, яка ти зараз – у 2030,
2040 чи далі, але вірю: ти сильна, квітуча,
мудра. Я уявляю мирні міста, щасливих
людей, гімн, що лунає не з болем, а з
гордістю. І знаю, що до цього причетний
кожен із нас, хто не зламався. Я знаю, ти
зростеш із цього болю. І навіть якщо
зараз не все виходить, навіть якщо
інколи хочеться плакати – ми не
здаємося. Бо майбутнє варте кожного
нашого зусилля. І коли ми колись
приїдемо до Києва, Маріуполя, Харкова,
вже відбудованих і спокійних – ми
скажемо: «Ми вистояли. Ми зробили це
разом.»

Твоя перемога це не тільки зброя, це
любов, щоденні справи, надія, яку ми не
втратили. Ми не просто чекаємо
перемогу, ми її будуємо. Ми будуємо
тебе не гаслами, а справами –
маленькими і щоденними. І ми не
зупинимось.

Цей лист – не лише спогад. Це
обіцянка. Ми робимо все, що можемо,
щоб ти була. Живи, процвітай і пам'ятай
– ми тебе дуже любимо.

Дорога майбутня Україно!

Я пишу тобі з нашого неспокійного часу — часу змін, боротьби та великої надії. У моєму листі — мрії, що живуть у серцях мільйонів українців. Я хочу, щоб ти знала: ми віримо в тебе, творимо тебе і щодня працюємо для того, щоб ти стала такою, якою мріємо бачити.

Майбутня Україно, ти — вільна. Ніхто не наважується диктувати тобі, як жити чи куди йти. Ти сама обираєш свій шлях, і цей шлях — шлях демократії, гідності та правди. У тобі панує мир, а не страх. На твоїх землях більше не лунають вибухи, а замість руїн — квітнуть міста і села.

Ти — сильна. Твої громадяни не тільки вміють мріяти, а й діяти. Освіта, культура, наука — це головні цінності твого народу.

Молодь повертається додому, бо знає, що тут — їхнє майбутнє. Люди більше не шукають щастя за кордоном, бо вони будують

Ольгашко Іван,

*Комунальний заклад освіти ліцей №44
м. Кам'янське*

щастя тут, на рідній землі. Ти — єдина. Схід і Захід, Північ і Південь — усі розуміють одне одного, бо говорять мовою поваги та любові. Різні культури, традиції і погляди — це не привід для розділу, а багатство, яке ти оберігаєш. Майбутня Україно, я мрію, щоб кожна дитина в тобі росла в безпеці, з якісною освітою, доступною медициною і вірою у власні сили. Щоб старші люди жили з гідністю, а не з болем у серці. Щоб кожен громадянин пишався тобою — як країною, що стала домом для вільних, добрих і сильних людей. Ми ще на шляху до тебе. Але ми йдемо — впевнено, з вірою і любов'ю. І кожен наш день — це ще один крок до твоєї світлої появи.

*Булави не можна поділити, хлопці,
України також не дамо ділити.*

Анатолій Рекубрацький

Дорога моя Батьківщино, я звертаюся до тебе, як донька до матері, яка вчила мене любові, силі й гідності. Я — державна службовиця, одна з тих, хто сьогодні на своєму цивільному фронті тримає твій тил, поки ти, Україно, стоїш із піднятою головою проти зла, що прийшло спалити твої поля, стерти твої імена і зламати твою волю.

Я пам'ятаю, якою ти була в моєму дитинстві: світлою, вільною, трішки наївною, але сповненою мрій. Ти була землею, де правда мала вагу, де честь не продавалася, де кожен день починався з віри в майбутнє. Я виросла з усвідомленням, що служіння тобі — це не обов'язок, а поклик серця. І коли прийшла велика темрява, я знала: я маю

повернутися.

З початком

повномасштабного

вторгнення я

повернулася до

України і

прийняла

Тьошина Лідія,

*Придніпровська державна академія
будівництва та архітектури*

рішення, яке змінило все. Я стала державною службовицею-аудиторкою не через кар'єру — через совість і віру в справедливість. Моє завдання — не лише аналізувати цифри в актах, а й перевіряти, як держава надає гуманітарну допомогу, щоб переселенці мали дім, сім'ї — їжу, а поранені — ліки. Я не ношу зброю, але моїм щитом є закони, моя зброя — документи, рішення, координація. Кожного ранку я бачу в очах тих, хто втратив усе, надію — і розумію: моя праця приносить реальну допомогу на цивільному фронті. У цьому моя боротьба.

Але сьогодні, моя Україно, я бачу, як ті, кому ми довірили твою долю, змагаються не в служінні, а в звинуваченнях. Я чую, як слова стають

зброєю, як правда гине під вагою маніпуляцій. Іноді мені здається, що ми, твої діти, стали свідками твого болючого розлучення з власною собою. Немов батьки — народ і влада — більше не чують одне одного.

Мені болить, коли я бачу, як роз'єднаність підточує твою силу. Та я вірю — ми не втратимо тебе. Ми тримаємо тебе щодня: у рішеннях, у звітах, у пильному контролі, у зверненнях громадян, у нескінченних обговореннях — іноді складних, іноді суперечливих, але завжди з одним — тримати тебе, Україно, живою. Ми вистояли — і вистоїмо.

Доктор Мартін Лютер Кінг колись сказав: “Лише коли достатньо темно, можна побачити зірки”.

Бо твоя правда сильніша за будь-яку брехню. Бо твої поля, хоч і поранені мінами, пам'ятають врожай. Бо твої діти, хоч і втомлені, несуть світло в очах. Бо ми ще мріємо — і мріємо по-справжньому: про школи без укриттів,

про лікарні де найбільша проблема була нежить, про вулиці без втрат і тривоги.

Моя робота — не лише обов'язок. Це моя сповідь. Це моя участь у твоїй майбутній перемозі. Я не одна — нас мільйони. Ми відбудуємо тебе — з чесності, з віри, з пам'яті про тих, хто не повернувся. І тоді, коли тиша прийде на твої вулиці, ми згадаємо цей час — як найвищу ціну за справжню свободу.

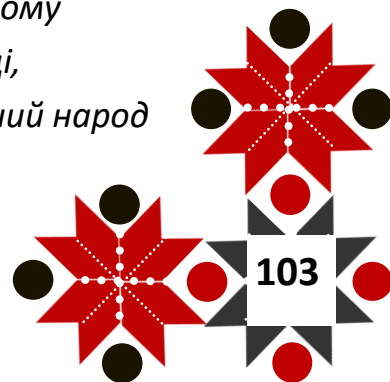
І в завершення я хочу звернутися до тебе, моя Батьківщино, словами, що йдуть від самого мого серця:

Україно, твоя воля й слава не вмруть ніколи,

Нам усміхнеться ще щаслива, стежка нової долі.

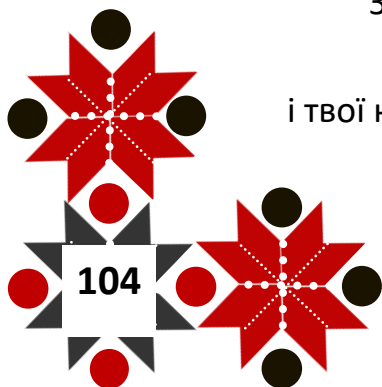
*В боротьбі ворог згине,
мов роса на світному
вранішньому сонці,*

*І воскресне вільний народ
у рідній нашій
сторонці.*

*Ми життя й кров віддаємо, щоб
тебе знову відродити,
Щоб незламну волю нашу крізь
темряву освітити.
Козацькі крила розправлять твої
діти незламні,
Щоб майбутнє дарувало спокій і
свободу на кожному
українському святі.
Станем, браття і сестри, за
Вітчизну — вогню не злякаємось,
Через бурі, через втрати — все ж
не зламаємось!
Від Карпат і до Дніпра — вільна вся
країна,
І навіки буде з нами — наша
незалежна Україна!*

З вірою в тебе,
твоя донька,
і твої нескорені діти

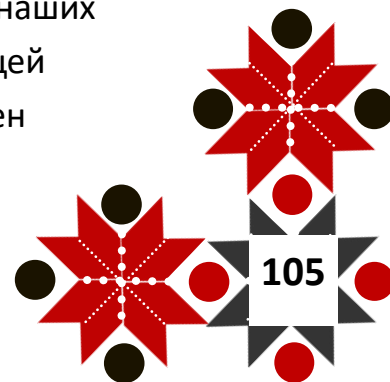
Бандурка Дар'я,

*Комунальний заклад освіти
«Ліцей №44» м.Кам'янське,
Дніпропетровська область*

Моя рідна Україна – ти як завжди прекрасна і незрівнянна. Ти окутуєш мене сонячним теплом колосків та чистою блакиттю небес. Як колись у дитинстві, я стою зачарована твоїми яскравими барвами, щасливим сміхом дітей, обнадійливим співом птахів. Я знаю ти обов'язково будеш вільною, сильною і незламною країною, у якій я народилася!

Пам'ятаю той ранок... Він змінив все моє життя, життя мільйонів людей, життя всього світу... Розпач, біль, неминучість – все це одразу заповонило наші душі. Світ здригнувся, назавжди зупинилися серця багатьох людей. Страх в очах дітей, відчай та незбагненність навіщо це все? Скільки питань і, на жаль, жодної відповіді.

Чому саме Україна, чому так жорстоко, чому стільки невинних смертей, зламаних доль? Та я знаю, що завжди за довгою, темною ніччю, настає сонячний теплий ранок. Знаю, що ти, моя країна, залікуєш свої рани, зацвієш яблуневим цвітом і засяєш яскравим сонечком, як раніше! Адже Україна – це, насамперед, люди. Люди, що творять неймовірне, нація сильних, незламних і вільних! Пишаюсь нашими захисниками! Вони роблять неймовірне, вистояють там, де здавалося б, вже немає жодних надій! Віддають своє життя, здоров'я, захищаючи нас. Терплять розлуку з рідними, втрачаючи цінні та безповоротні миття дорослішання своїх дітей, швидкоплинного життя батьків. Їх внесок неосяжний! Вони - Герої, які будуть в наших серцях завжди. У цей складний час кожен українець робить свій крок до наближення в мирну, щасливу

країну. Вклоняюся перед матір'ю, що терпляче чекає свою дитину з полону, чи дає нове життя маленькому українцю, не дивлячись ні на що. Для мене герої – батьки, які поруч з пораненими дітьми, українці, що змушені покинути свої домівки, люди, які тимчасово живуть за кордоном і кожного дня сподіваються повернутися на Батьківщину, які розмовляють рідною мовою і вчать своїх дітей історії українського народу. Ми, українці, є тими героями, які витримують, відбудують і завжди будуть пам'ятати ціну перемоги.

Закриваю на мить очі... Бачу радісні обличчя людей, свою домівку, тихе небо, відкриті кордони. Чую рідну мову і спів птахів.

Пам'ятай нас, згадуй через що нам прийшлося пройти, скільки втратити...

Цінуй своє життя у вільній, незалежній країні.

Ти вартий цього.

Ми боролися заради твого яскравого, сонячного, мирного ранку!

Завжди вір і захищай Україну!

Знаю, мій майбутній читач,
там у безхмарному
майбутньому ти

обов'язково
будеш
щасливим!

Щоб тут жити, треба мати крила!
Вже люди, певне, від тії пори
Тут не живуть, як з раєм попрощались.

Леся Українка

Люба, сильна та вільна наша Україно!
Я живу зараз у твої найстрашніші та
найболючіші часи, коли вдень та вночі
ще лунають сирени, коли чути роботу
ППО, коли люди налякані та невпевнені,
але ми тримаємося, боремося. Я пишу
цей лист, тому що хочу засвідчити любов
та віру в тебе. Хочу поділитися почуттями
та думками, а також вшанувати пам'ять
нашим людям, які стоять до останнього.

Ми, українці, стали частиною чогось
великого. У часи важких випробувань,
коли країна переживає неймовірні
труднощі, саме звичайні люди стають
основною опорою для тих, хто потребує
допомоги. Волонтерство в Україні
сьогодні — це не просто акт доброти, а
символ єдності і нескореності нації. Люди

різного віку та соціального
статусу об'єднуються для
того, щоб допомогти армії,
постраждалим
від війни,
нужденним та
усім тим, хто

Нюхнін Валерія,

*Дніпровський ліцей №28
Дніпровської міської ради*

все через агресію ворога.

Волонтером став кожен: хтось збирає
гуманітарну допомогу, хтось шиє
маскувальні сітки, хтось доставляє
продукти або медикаменти на фронт.
Ми, українські школярі, незважаючи на
свій вік, активно долучилися до цієї
допомоги. Я і мої однокласники
збираємо гроші на закупівлю
бронежилетів, відправляємо листи
підтримки бійцям, організовуємо
благодійні ярмарки та акції, аби
підтримати тих, хто боронить країну. Бо
розуміємо, що кожна дрібниця важлива,
кожна добра дія — це крок до перемоги.

Навіть в умовах нестабільності
економіки, відключень світла чи
відсутності інтернету, українці працюють.
Хтось перейшов у волонтерство, хтось

продовжує вести бізнес, аби підтримати економіку. Є й ті, хто зміг знайти нову справу, навіть в евакуації. Повертатися до роботи — це не лише про фінанси, а й про відновлення внутрішнього контролю над життям.

Звісно, життя українців після початку повномасштабної агресії змінилося назавжди. Те, що колись здавалося звичним і буденним — дім, робота, навчання, зустрічі з друзями — стало чимось крихким і навіть небезпечним. Але попри страхи, втрати та постійну загрозу, ми навчилися жити по-новому, триматися разом і не здаватися.

Не здаватися і пам'ятати. Кожного ранку о 9:00 хвилиною мовчання ми вшановуємо світлу пам'ять відважних воїнів, які віддали життя за свободу України. Згадуємо усіх цивільних, чие життя було трагічно обірване війною, усіх дітей, які не зможуть здійснити свої мрії. Пам'ятаємо тих, хто міг би будувати майбутнє нашої країни, але натомість віддав своє життя за її незалежність.

Хвилина мовчання — це не просто формальність. Це момент, коли вся країна затихає. Без слів, без гучних промов — лише тиша, в якій відчувається біль, повага і вдячність. Це хвилина про тих, хто не повернувся, і про тих, хто досі бореться.

Для кожного з нас Збройні Сили України стали символом хоробрості та самопожертви. Вони — наш щит і опора. Вони — ті, хто щодня тримає небо над нами, поки ми працюємо, навчаємось, просто живемо. Це звичайні хлопці й дівчата, чоловіки й жінки. Учора вони були водіями, вчителями, айтішниками, студентами... А сьогодні — воїни. Вони об'єднані одним: бажанням перемоги і непохитною рішучістю не відступати.

Олександр Мацієвський,
Дмитро Коцюбайло,
Євген Брах,
Данило Ляшук,

Інна Дерусова, Юлія Зубченко, Катерина Ступницька тощо. Понад 100 тисяч імен, які вже ввійшли в історію. Я дуже вдячна цим людям за те, що вони боролися за нашу мову, культуру, землю, життя.

Зараз кожен новий день видається складнішим за попередній. Ранок починається не з кави — ми прокидаємося від вибухів. Навчання проходить у бомбосховищах. Проте, зібравши всю нашу силу в кулак, ми тримаємося. Ми жартуємо та підбадьорюємо один одного. Як писала видатна поетеса Леся Українка: «Щоб не плакати, я сміялась». І це дійсно допомагає триматися. Кожен, хто зараз живе, працює, навчається або допомагає — веде свою боротьбу.

Повсякденне життя українців — це поєднання втрат і надії, страху і стійкості. Це життя, у якому війна не забрала людяність, доброту і здатність мріяти про мирне

завтра.

Цей лист — це пам'ять про всіх і все. І ти, майбутня Україно, повинна пам'ятати про це, тому що це частина твоєї історії та культури. Ніколи не забувай про тих, хто боровся до останнього подиху, хто молився посеред ночі, хто лікував та рятував, ризикуючи собою, хто допомагав, але і сам потребував допомоги.

Я бажаю тобі, Україно, щоб ти ніколи більше не переживала такого жаху. Хай буде світло в усіх будинках, хай буде сміх на дитячих майданчиках, хай люди гуляють без страху, хай буде мир на кордонах. Нехай перемога прийде якнайшвидше — заслужена, вистраждана, вистояна. Щоб кожен українець повернувся додому, обійняв рідних і відчув себе у безпеці.

Бажаю Україні сил — не лише воювати, а й будувати. Відбудувати міста, лікарні, школи, але найголовніше — серця людей. Хай кожна вулиця, кожен двір оживе новою енергією, хай руїни стануть

місцями пам'яті, а не болю.

Нехай український народ
ніколи більше не знає, що таке
війна. І нехай світ бачить в
Україні приклад гідності,
стійкості та глибокої любові до
свободи.

Я вірю в тебе, моя країно!
Пишаюсь твоєю силою,
пишаюсь твоїми людьми.
Низько вклоняюся та дякую.

Слава Україні!

І слава тим, хто робить її
майбутнє можливим!

Свідок твоєї незламності

Мої вітання Вам, славетні нащадки
моєї прекрасної України!

Мій лист прийшов до вас з далекого
дві тисячі двадцять п'ятого року, з часів
війни на нашій рідній землі, з часів болю,
сліз та непохитної волі та надії.

Я вірю, що читаючи мій лист над вами
світить яскраве сонце, небо
переливається всіма відтінками ніжно -
блакитного кольору. Щовесни в садах
зацвітають яблуні, ви чуєте сміх
безтурботно граючих дітей і на святах
дивлячись у небо, ви насолоджуєтесь
переливом яскравих фарб салютів.

Свій лист мені дуже хотілося розпочати
словами великого українського поета
Володимира Сосюри :

*«Любіть Україну, як сонце любить,
як вітер, і трави, і води...
В годину щасливу і в
радості мить,*

*любіть у годину
негоди.*

*Любіть Україну
у сні й наяву,*

Твердохліб Роман,

*Комунальний заклад освіти
«Ліцей №44», м.Кам'янське,
Дніпропетровська область*

*вишневу свою Україну,
красу її, вічно живу і нову,
і мову її солов'їну.»*

Саме ми, те покоління яке безмежно
любило нашу Україну в години негоди, в
часи війни.

Ми прокинулись одного ранку, не від
співу пташок, не від шуму дощу, не від
лагідних маминих слів: "Доброго ранку
моє Сонечко!", ми прокинулись від
жахливого слова "Війна" і одразу
зрозуміли, що для нас світ змінився, ми
подорослішали в одну мить.

А потім почалися страшні будні, ми
перестали любити салюти, бо вони
лякали і нагадували про страшні вибухи,
ми більше не дивимось у небо
спостерігаючи за красивими повітряними
лайнерами, зараз в нашому небі тільки

військові літаки, гелікоптери і багато ворожих дронів. Наша чарівна українська ніч, стала для нас часом болю і смутку.

І не дивлячись на весь цей жах ми не здалися, ми продовжували вірити і знали, що обов'язково настане мир і наша ненька Україна знов надягне своє саме прекрасне вбрання, зіткане з жовтогарячих барв стиглої пшениці, розшите сріблястими відблисками водної гладі могутчого Дніпра, з вінком з червоних маків і барвінків. Але все це буде згодом..., а поки кожного дня ми говоримо слова подяки нашим воїнам, тим хто боронить нашу неньку і тому хто загинув захищаючи нашу рідну Україну.

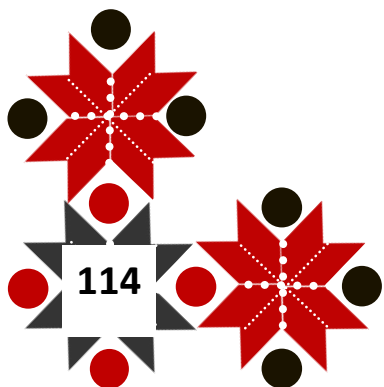
Ми допомагаємо наблизити мир. Кожний по своєму. Але з однією метою, і ця мета побачити нашу країну вільною, незалежною, яку поважають і цінують в кожному куточку нашого величезного світу.

В час написання цього листа лунає повітряна тривога, йде дощ,

наближається ніч і ми не знаємо, що вона нам принесе, тож наші любі нащадки, цінують кожну мить вашого життя, бережіть і вшановуйте пам'ять людей зробивших заради вас героїчний подвиг. Україна в якій ви зараз живете, розквітла завдяки нашим героям, які її захищали, поліцейським і рятувальникам, медикам і працівникам енергосфери, школярам і вчителям які навчалися і проводили заняття з нами в бомбосховищах та всім справжнім українцям які відстоювали незалежність нашої країни.

Закінчити свій лист хотілося яскравим висловлюванням видатної української письменниці, однієї з найповажніших українських митців, яку багато хто називає «совістю нації», Ліни Костенко: «А ви думали, що Україна так просто. Україна – це супер. Україна – це ексклюзив. По ній пройшли всі катки історії.

На ній відпрацьовані всі види випробувань. Вона загартована найвищим гартom. В умовах сучасного світу їй немає ціни.»

З великою повагою та вірою у Вас
наші українські нащадки!

Сюсюрченко Роман,

Комунальний заклад освіти "Міський юридичний ліцей наукового спрямування при Університеті митної справи та фінансів" Дніпровської міської ради

Дорога моя Україно,

Пишу тобі з тривожного часу, коли над твоїми містами ще лунають сирени, коли наші серця стукають у такт вибухам, і мільйони українців не можуть спати спокійно. Війна триває, і ми щодня втрачаємо щось дороге — домівки, надії, близьких. Але навіть у цьому мороці я звертаюся до тебе, бо вірю — ти будеш. Ти вистоїш. Ти переможеш.

Я уявляю тебе, майбутня Україно, країною без страху. Там діти йдуть до школи, тримаючи в руках не тривожні рюкзаки, а книжки й квіти. Там небо чисте й блакитне — не через відсутність дронів чи ракет, а завдяки мирному життю. Там люди будують, а не ховаються, сміються, а не плачуть, обіймають, а не прощаються. Я не знаю, скільки ще болю доведеться витримати, скільки ночей ми ще проведемо в підвалах, скільки сліз проллється.

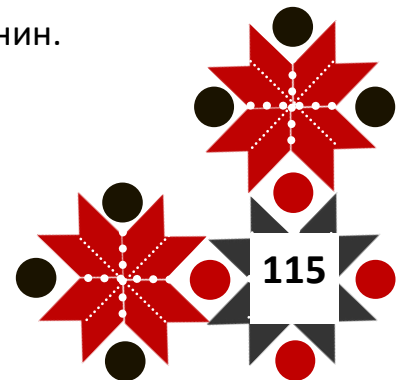
Але я знаю, що ми вже змінилися.

Ми стали сильнішими, згуртованішими. Ми навчилися цінувати те, що раніше здавалося буденним: світло, тишу, воду, життя.

Майбутня Україно, я мрію про тебе. Я вірю в тебе. І я живу кожен день заради того, щоб ти була. Щоб у твоїх містах знову звучала музика, а не постріли. Щоб у твоїх селах знову садили сади, а не хоронили синів. Щоб твоя мова лунала гордо й вільно — на вулицях, у школах, у кіно, на світових сценах.

Пам'ятай про нас — тих, хто жив у темні часи, хто писав ці листи, сповнені тривоги та любові. Пам'ятай наші страхи, нашу мужність, наші молитви. І, будь ласка, не забудь, як дорого нам дався цей мир.

З надією і любов'ю,
Той, хто вірить і любить
тебе, твій громадянин.

Пишу тобі з весни 2025-го, коли земля здригалася від вибухів, а небо розсікали ракети. З весни, коли слова "доброго ранку" означали "ми вистояли ще одну ніч", а тиша була розкішшю, про яку можна лише мріяти. Ці рядки — міст між тим, хто я сьогодні, і тим, ким ми станемо завтра.

Ти знаєш їх, сьогоднішніх героїв? Не лише тих, чиї імена викарбувані на меморіальних плитах і чиї портрети дивляться на нас з вулиць. А тих, чиї обличчя не потрапили на перші шпальти? Хлопець з сусіднього під'їзду, який пішов добровольцем у перший день і не розповідає про свої подвиги. Літня вчителька, яка плете маскувальні сітки, хоча пальці вже не слухаються її від

втоми. Дівчинка-підліток, яка малює листівки для поранених бійців,

вкладаючи в них більше любові та надії, ніж могли б вмістити томи

Візніченко Софія,

Комунальний заклад освіти "Міський юридичний ліцей наукового спрямування при Університеті митної справи та фінансів" Дніпровської міської ради

філософських трактатів про життя.

Про біль втрати говорити найважче. Він гострий і глибокий, він пронизує все ество і не відпускає. Чорні стрічки на фотографіях у соціальних мережах, оголошення про збір коштів на лікування поранених, тихі сльози матерів, порожні місця за святковим столом... Кожна втрата – це рана на тілі України, яка ніколи повністю не загоїться. Але ми навчилися жити з цим болем, перетворювати його на силу, на рішучість, на непохитну волю до перемоги.

Кожен з нас, хто жив у цей час, носив у собі дві України — ту, яку и втрачали щодня під ворожими ударами, і ту, яку ми будували в своїй уяві, мріях і щоденній праці.

Знаєш, про що ми мріяли? Про такі прості, але такі важливі речі. Прокинутися без звуку повітряної тривоги. Обійняти близьких, які зараз далеко. Пройтися вулицями рідного міста без страху. Відбудувати зруйноване. Посадити дерева там, де були воронки від вибухів. Створити країну, де наші діти не знатимуть, що таке війна. Але ми не просто мріємо – ми діємо. Кожного дня. Щосекунди. Хтось тримає оборону на фронті, хтось лікує поранених, хтось вчить дітей, хтось відновлює електромережі після ударів, хтось сіє хліб на замінованих полях. Кожен робить свою маленьку справу, яка у поєднанні з мільйонами інших справ створює фундамент нової України.

Наші щоденні справи, можливо, здаються малими на тлі епохальних подій. Вчителька проводить уроки в бомбосховищі. Фермер засіває поле, позначене попереджувальними знаками про можливі міни. Ці маленькі дії – як ті цеглинки, з яких будується неперушна

стіна нашої стійкості.

Ми сіяли, не знаючи, чи дочекаємося жнив. Ми будували, не знаючи, чи стоятимуть наші стіни завтра. Ми народжували дітей у світі, повному небезпек, бо вірили — їхнє майбутнє буде світлим. І ця віра була не сліпим оптимізмом, а усвідомленим вибором жити, любити і творити наперекір усім силам, що прагнули нас знищити.

Я не знаю, якою ти будеш, коли читатимеш ці рядки. Чи стоятимуть уже нові міста на місці зруйнованих? Чи заживуть рани на тілі нашої землі? Чи матимеш ти тих лідерів, про яких ми мріяли? Але я точно знаю одне: ти будеш вільною. Бо за цю свободу заплачено найвищу ціну — життями людей. І якщо колись ти стомишся від випробувань, якщо зіткнешся з новими викликами, якщо сумніватимешся у своїх силах — згадай нас. Згадай тих, хто жив у час, коли кожен світанок був дарунком долі. Ми не просто вистояли — ми творили тебе кожним своїм вчинком, кожним своїм вибором.

Ми часто говоримо, що
боремося заради майбутнього.

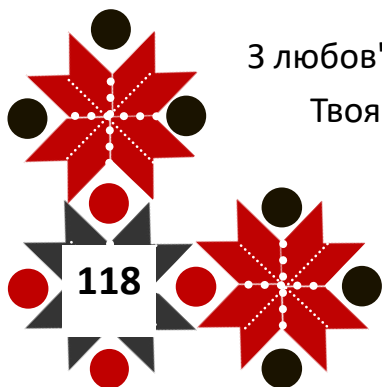
Це майбутнє – ти.

І знай: все, що ми робимо
сьогодні – кожна жертва,
кожна сльоза, кожна молитва,
кожна перемога – це наш внесок
у твій розквіт, у твою силу, у твою
славу.

І найголовніше – бережи те, що
ми для тебе створюємо. Бережи
цю землю, бережи цю державу,
бережи цей народ.

Будь такою ж сильною, як ми
були у час випробувань.

Будь такою ж людяною, як ми
намагалися бути навіть у
найтемніші години.

З любов'ю та вірою,
Твоя весна 2025
року.

Пономаренко Влада,

Комунальний заклад освіти "Міський юридичний ліцей наукового спрямування при Університеті митної справи та фінансів" Дніпровської міської ради

Привіт, Україно!

Пишу тобі з часу, де слово “життя” завжди йде поруч зі словом “випробування”. Тут не фільм і не книжка. Тут — реальність, яка щодня ставить нас перед вибором: опустити руки чи йти далі. Ми живемо у країні, яка щоранку прокидається не від кави, а від сирен. Ми їмо під новини з фронту, ми плануємо під «якщо буде світло», ми святкуємо тихо — щоб ніхто не забув, що йде війна. Але ми живемо. І це вже перемога.

Сьогодні твої вулиці — це змішання сили й болю. Бабуся продає квіти поруч із понівеченою зупинкою. Діти малюють крейдою біля бетонних блоків. Підлітки вчать математику під ліхтарем генератора. Хтось співає пісні під гітару -

в підземці, бо це єдина сцена без загрози обстрілу. І в цьому всьому — ти. Не урочиста і не прикрашена, а справжня. Така, яка болить, але не здається.

Ми бачимо тебе щодня — в руках волонтерів, у мовчанні медиків, у втомлених очах батьків, які не дають собі впасти. Ми тримаємось не заради слави — а щоб зберегти людяність. Ми втомлені, виснажені, але не пусті. У нас ще залишилася віра — не в ідеали, а в конкретних людей, які поруч. Твоя сила — в них.

Ми не чекаємо, що майбутнє буде легким. Але ми будуємо його. Хтось воює, хтось донатить, хтось викладає дітям. Бо майбутнє — це не лише танки, це ще й літери, і думки, і здатність розуміти правду. Якщо ти читаєш цей лист — значить, усе це мало сенс.

Ми не досконалі. Ми сваримось, ми втрачаємо

терпіння, ми іноді падаємо. Але в потрібний момент ми знову — разом. Ми нація, яка пам'ятає, як це: починати з нуля. І водночас — не забувати, хто ми. Ти — країна зламаних ліхтарів, але не зламаних людей. Твій найбільший ресурс — це люди, які не опустили очі. Тож пам'ятай про нас не як про героїв із пам'ятників. А як про живих — таких, що втомлювались, сумнівались, але щодня знову вибирали тебе.

Привіт, майбутнє. Ми все ще тут. Ми тримаємось. Ми віримо в тебе — навіть коли не віримо в себе.

А хочемо бачити тебе зовсім іншою. Живою — але не виживаючою. Вільною — не тільки юридично, а внутрішньо. Гідною — щоб не шукала чужого

схвалення. Ми хочемо, щоб у тобі ніхто не боявся бути собою, щоб правда звучала голосніше за пропаганду, щоб освіта

формувала свідомість, а не просто оцінки. Щоб не тільки військові захищали тебе — а й політики, митці, кожен. Щоб твій голос у світі звучав не через біль, а через ідеї.

Ми не просимо вдячності.

Ми просимо — не зрадь.

Собко Марія,

Комунальний заклад освіти "Міський юридичний ліцей наукового спрямування при Університеті митної справи та фінансів" Дніпровської міської ради

Дорога, вільна, сильна Україно!

Пишу тобі з весни 2025 року — з часу, коли ми ще боремося. Війна, на жаль, триває, але серце кожного з нас наповнене вірою, що перемога вже зовсім поруч. Ми щодня прокидаємося з думкою не лише про себе, а про тебе — нашу країну, яку будуємо кожним кроком, кожною дією, кожною молитвою.

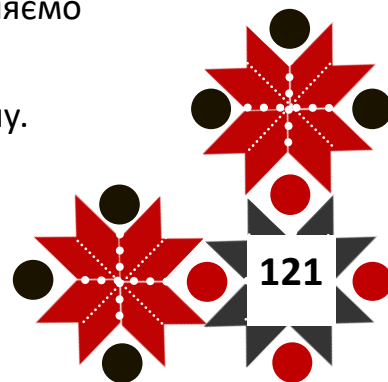
Ти, Україно, вже давно не просто територія на карті. Ти — це наша душа, наша гідність, наша історія, яка зараз пишеться кров'ю, сльозами й надією. Історія живих і тих, хто пішов у безсмертя. Ми всі разом — твоя армія: солдати на фронті, лікарі у шпиталях, вчителі, що вчать дітей під звуки сирен, волонтери, які доставляють необхідне

туди, де здається, вже нічого не лишилося. Ми не здаємось. Бо ми тебе любимо.

Кожен з нас став частиною величезного механізму підтримки. Ми вчимося бути корисними, бути відповідальними, бути людьми. Я бачу це щодня. Хтось варить борщі на сто людей, хтось віддає останні гроші на дрони, хтось навчає дітей онлайн, хоч сам сидить без світла. Ми — ті, хто тримає тебе на плечах у найтемніші години. І ти, я знаю, не забудеш цього.

Інколи болить так, що важко дихати. Втрати — це найбільша ціна. Але навіть у найчорніші моменти ми не втрачаємо віру. Бо ми знаємо, що за нашими плечима — мільйони таких, як ми. Ти тримаєшся на нашій любові. І ми тримаємось на надії в тебе.

Ми мріємо. Уявляємо тебе — квітучу, відбудовану, вільну. Бачимо нові міста, школи, дороги.

Бачимо, як українська мова лунає в усіх куточках, як українські діти знову сміються на безпечних подвір'ях. Як література, музика, кіно — знову про тебе, але вже без війни. Ми не хочемо забути — ми хочемо пам'ятати з гордістю.

Можливо, ти читаєш цей лист у музеї новітньої історії, де зберігаються наші записи, фото, відео. Можливо, цей лист — лише краплина в морі людських історій. Але знай: кожна краплина — це частина тебе. Ми вклали в тебе все — життя, серце, душу.

Будь сильною, будь щасливою, будь вдячною. І будь такою, за яку ми боролися — чесною, справедливою, живою. Нехай у твоїй тиші звучить наша пам'ять, а в твоїй свободі — наші голоси.

Зеленська Аріана,

Комунальний заклад освіти "Міський юридичний ліцей наукового спрямування при Університеті митної справи та фінансів" Дніпровської міської ради

Майбутнє формується діями, які ми робимо сьогодні. Уявлення про майбутнє України вимагає глибокого самоаналізу себе та цінностей, які дорогі нам у серці. Це розуміння стало поштовхом до мого рішення написати листа до майбутньої України, який слугуватиме свідченням нашої віри, надії та відповідальності, яку ми несемо перед тими, хто населятиме світ після нас.

Я уявляю собі майбутню Україну, яка втілює справжню свободу. Ви не просто незалежні; ви звільнені в усіх мислимих аспектах: у ваших думках, культурі, науці та мистецтві. Ви представляєте націю можливостей, де молодь більше не шукає кращого життя деінде, оскільки це покращене існування вже присутнє в межах ваших кордонів.

Ви держава, яка зберегла свою мову та історію, водночас вітаючи світ, інтегрувавшись у широку європейську спільноту.

Я переконаний, що люди в межах ваших кордонів не бояться виражати себе. Педагоги отримують гідну зарплату, медичні працівники оснащені сучасними технологіями, а громади процвітають, а не просто існують. Я уявляю собі панування миру в кожному регіоні вашої території — від Карпат до східних берегів. Однак я також усвідомлюю, що результат повністю залежить від нас у даний момент. Це залежить від наших рішень, наших зусиль і нашої здатності об'єднатися заради спільної мети.

Отже, цей лист є посланням не лише тобі, майбутня Україно, але й нам, сучасним українцям: тримайся і не втрачай надії, бо саме ми кожного дня робимо свій внесок у твоє будівництво.

Дорога моя, майбутня Україно...

Ти читаєш ці рядки у час, коли вже світить мирне сонце, коли діти йдуть до школи, тримаючи в руках квіти, а не тривогу. Коли небо твоє чисте, а серце — спокійне. А я живу у час, коли день починається не з кави, а з новин про обстріли, коли на тривожні сигнали не зітхають — а моляться.

І все ж — ми не втратили любові.

Навпаки — стали сильнішими.

Я не знаю твого обличчя, Україно майбуття, але я уявляю твої очі — чисті, як вода з криниці, і вільні, як птахи над Карпатами. Твої руки — це руки волонтерів, медиків, учителів, тренерів, солдатів-військовослужбовців, матерів і

дітей, які сьогодні
тримають тебе на плечах.
Ми всі — твої опори.

Кожна сльоза —
це крапля у
море віри. Ми
плачемо —

Борзова Лариса,

*Вищий навчальний приватний заклад
«Дніпровський гуманітарний
університет»*

коли бачимо, як незнайомі обіймають одне одного після порятунку. У цій війні ми відкрили свою справжню сутність — бути народом, який світить у темряві.

Ми фотографуємо розтрощені будинки не для трагізму — а щоб показати, як ти, моя країно, відроджуєшся з попелу як птах фенікс. Ми знімаємо відео не для драми — а для історії. Ми пишемо, бо знаємо: слово сильніше за кулю.

Якщо ти читаєш це в мирі — значить, ми змогли. Ми вистояли. Ми пройшли крізь пекло і стали ще більше людьми. І ти — це доказ того, що світло перемагає.

Ніколи не забувай, якою ціною ти з'явилася. Пам'ятай і цілуй кожного, хто зробив тебе можливою. Будь гідною наших мрій.

З любов'ю до тебе,
без підпису, бо я — частинка цілого.
Україна. Весна. 2025.

*А Дніпро шепоче і шепоче,
Ніби роки згадує прадавні.*

Марія Пригара

Люба майбутня Україно!

Зараз ми ще перебуваємо у клітці мук і сподівань на краще, але ніщо не зможе похитнути нашу віру у світле та вільне майбутнє. У цей непростий час, коли над нашою країною нависає затяжна хмара війни, ми продовжуємо жити. Кожного дня ми боремося та робимо усе можливе заради тебе. Цей лист – це свідчення нашої безмежної любові до своєї рідної та незламної країни.

Наразі наші серця тремтять за кожного героя сьогодення. Ці незламні духом герої сьогодення боронять нашу країну, не даючи підступному ворогу її загарбати. Заради нашої свободи та права на існування вони зі зброєю в руках вигризують кожен клаптик нашої

рідної землі. Вони сидять в окопах під жахливою спекою, рясними дощами та нестерпно холодними ночами. Їхня стійкість вражає, а відданість не знає меж.

Рибка Вероніка,

Комунальний заклад освіти "Міський юридичний ліцей наукового спрямування при Університеті митної справи та фінансів" Дніпровської міської ради

Ці герої сьогодення – не лише досвідчені військові, це колишні лікарі, вчителі, інженери, будівельники, митці – представники найрізноманітніших професій. Вони просто звичайні люди, які в найтяжчий момент відчули в собі сили та готовність стати на захист нашої держави. Кожен день вони ризикують своїм життям, здійснюючи вчинки, які на перший погляд здаються неможливими. Але це наша сувора реальність, і саме такою є наша нескорена країна. Ці герої є нашою непохитною опорою та твердою вірою у завтрашній мирний день. Ми від щирого серця шануємо їхній подвиг. Кожен з них заслуговує на вічну пам'ять, та посмертну повагу та глибоку шану від майбутніх поколінь.

Окрім військових, кожен українець сьогодні може долучитися до допомоги

нашій країні через донати та волонтерство. Ми стали однією великою родиною, де кожен відчуває біль іншого як свій власний, і кожного дня ми підтримуємо одне одного. Ще з перших днів повномасштабного вторгнення ми об'єдналися, щоб допомагати нашим мужнім захисникам, тим, хто постраждав від нищівної агресії ворога, численним біженцям, тим, хто не словом, а ділом наближає нашу перемогу. Кожна щира допомога волонтерів, зібрана посилка, кожний навіть найменший донат, тепла листівка зі словами подяки до наших героїв – це маленька, але надзвичайно важлива цеглинка у фундаменті нашої оборонної сили. Українці за цей трагічний час нарешті усвідомили, що наша найбільша зброя – це наша єдність. І поки ми разом, нас ніщо і ніхто не зможе зламати.

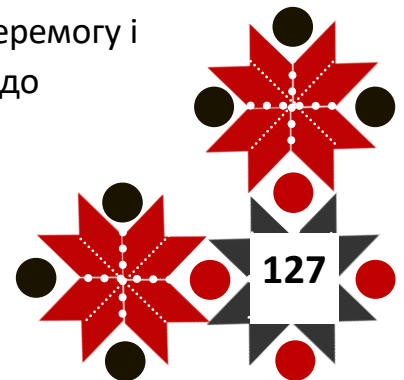
На жаль, під час цієї жахливої повномасштабної війни в Україні загинула величезна кількість безневинних людей. Були вщент зруйновані їхні домівки, місця роботи,

багато хто був змушений в одну мить покинути все своє минуле життя та тікати у невідомість, розпочинаючи все з чистого аркуша. Це дійсно невимовний біль і жахлива трагедія для кожного з нас.

Також окрему, найглибшу шану заслуговують наші герої, які мужньо полягли під час оборони України. Ми з невимовною гордістю пам'ятаємо про кожного з них і про те, що вони для нас зробили. Вони віддали найцінніше, що мали – своє життя. Їхній подвиг ніколи не буде забутий.

Це все заради тебе, вільна та незалежна Україно!

Попри всі ці жахливі втрати, глибокий біль та щоденні випробування, ми ні на мить не покидаємо надії на світле сонечко перемоги над нашими головами. Ми непохитно віримо у нашу неминучу перемогу і будемо боротися до останнього подиху.

На календарі - 2025 рік , дванадцятий рік запеклої боротьби з нещадним ворогом , час страшних випробувань та непоправних втрат ...

Ми виборюємо своє право на свободу та незалежність , можливість жити у квітучій та незалежній державі. Дуже дорогою є ціна свободи: тисячі втрачених життів наших Героїв , скалічені долі ні в чому не винних людей , діток , що в один момент залишилися сиротами ...

Моя мрія на майбутнє - жити в щасливій та безпечній країні, де немає війни та насилля, де кожен може отримати освіту та реалізуватися , розмовляти рідною солов'їною мовою, а не шукати прихистку за кордоном ...

Я хочу, щоб ти була країною, де поважають права людини.

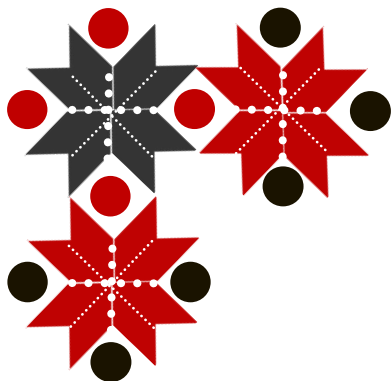
Вірю: ми збережемо свою культуру та традиції, мову та ідентичність.

Гега Валерія,

*Слобожанський ліцей Слобожанської
селищної ради Дніпровського району
Дніпропетровської області*

Я хочу, щоб ти була державою, яка пишається своєю історією та дивиться в майбутнє з оптимізмом.

Хай щастить тобі, люба Україно!

**ДНІПРОВСЬКИЙ
ГУМАНІТАРНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ**

вул. Василя Сліпака, 35-А, м. Дніпро, Україна
49033

mail@dgu.edu.ua

Приймальна ректора

+38 (067) 568-44-30

Приймальна комісія

+38 (067) 637-58-15

+38 (066) 511-85-81

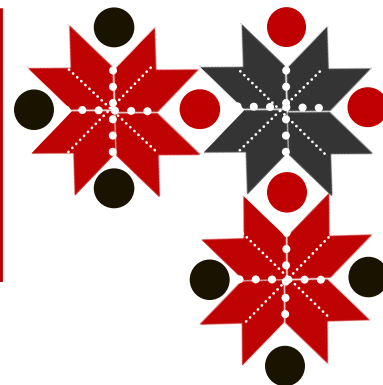
<https://dgu.edu.ua/>

<https://www.facebook.com/dgu.ua/>

https://www.instagram.com/dgu_dp_ua/

**НАРОДЖЕНІ БУТИ
ВІЛЬНИМИ!**

ДНІПРОВСЬКИЙ
ГУМАНІТАРНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ

Ти – обираєш, ми—поважаємо твій вибір!

дгу

**Інформаційне наповнення
та фотографії:
Навчально-методичний відділ,
Дмитро Лісний,
Софія Абраїмова.**

**Дизайн:
Олена Акімова.**

**Відповідальні за друк:
Андрій Мірошник,
Олена Акімова.**